

PRINT POST APPROVED PP318852/00020

JULIJ - AVGUST 2005

Misli Thoughts

LETO - YEAR 54
ŠTEVILKA - NUMBER 7 - 8

<http://www.glasslovenije.com.au>

SEDAJ, KO SO VEČERI daljši in jih prijazno ogreva ogenj, naj bodo te naše julijsko-avgustovske Misli prijazno branje zimskih ur. Od našega zadnjega obiska junijskih Misli se je nabralo dogodkov in vsebin za precej več strani kot jih premorejo te naše za osem strani večje Misli. Ker mora urednik imeti tudi škarje, jih je najprej uporabil pri sebi. Dolgi zapis in precej lepih fotografij s potovanja, ki se ni obračalo, ampak vodilo samo naprej, je ostal v predalu za drugič. Tako bomo skušali v septembrskih Mislih uporabiti vsaj še nekaj tistega, kar bi moralo že danes zagledati luč sveta.

Hvala za Vaše darove in besede pohval. Tudi vseh darovalcev tokrat nismo mogli objaviti. Vaša imena bodo objavljena prihodnji mesec. Objavljamo veliko več fotografij iz življenja naših skupnosti in družin ter posameznikov. Saj pravijo, da ima ena fotografija večjo moč kot tisoč besed. S pomočjo Vas, naročnikov, bralcev, ki ste tudi naši dopisovalci in tako sodelavci, Misli dokaj natančno beležijo sedanji avstralsko-slovenski utrinek. To, kar beležimo, bo ostalo za zgodovinski spomin na naš čas in nas, ki ga moremo in moramo oblikovati. V tisku so naše Misli še vedno črno-bele, na internetu so v lepih barvah. Upajmo, da bomo lahko kdaj prešli tudi na barvni tisk. Naši tiskarji se letos nekoliko modernizirajo. Bomo videli, kaj bodo rekli o ceni.

Veliko nam je za te Misli napisal p. Filip, ki samega sebe opredeli kot »starega znanca vseh slovenskih verskih središč v Avstraliji«. Iz Melbournu je sedaj odšel v Adelaido. Zelo smo mu hvaležni za njegovo veselo služenje. Zelo živ je Sydney in pater Valerijan je kar mladosten (poglejte ga na naslovnici, kjer je kot pušelj med mladimi!). Ob 60-letnici konca druge svetovne vojne je napisala zanimivo razmišljanje Cilka Žagar. Prvi del smo objavili v tej številki, v prihodnji bo nadaljevanje. Slovenske znamke, ki nam jih iz Adelaide pošiljata Maura in njen sin Ivan Vodopivec, imajo vedno bogato sporočilo. Oglasi na zadnjih straneh so lahko marsikdaj koristni. Florjan Auser in agencija Beyond Slovenia pripravljata neverjetno drzne projekte. Predstavitev Slovenije si bomo lahko ogledali na avstralski televiziji na Chanel 7 in v Melbournu na kanalu 31. Oglejte si stran 40. Tony in Monica Lenko, ustanovitelja podjetja Active Group sta napisala in izdala knjigo z naslovom Australia? Yes! Izredno kvalitetno delo, ki daje vsebinsko strnjene in pregledne odgovore na mnoga vprašanja o naselitvi, zaposlitvi, življenju, študiju in delu v Avstraliji, z mnogimi statističnimi podatki in preglednimi tabelami, z večkrat postavljenimi vprašanji in odgovori nanje. Naročite jo lahko (cena \$24.95 + poština) pri Toniju Lenku na telefonu 07 5578 5155.

Nadaljujemo prihodnjič. Do takrat pa ostanite zdravi, držite se na toplem in med drugim prebirajte tudi Misli. Bog živi!

pater Ciril

Misli

julij – avgust 2005

V S E B I N A

Biseri, opali in še več.....	3
Troedini.....	4
Izpod Triglava	5
Razstava fotografij razpel.....	9
Potovanje okoli sveta.....	10
Sv. Rafael Sydney.....	13
Iz Slovenskega društva Sydney.....	18
Klub Panthers - Triglav.....	21
Zahvala z misijonskih poljan.....	23
Šolske sestre v Ilirski Bistrici.....	24
Sv. Družina Adelaide.....	25
Sv. Ciril in Metod Melbourne.....	26
Prodaja delnic.....	29
Dan državnosti.....	30
Iz Kraljičine dežele - QLD.....	31
Znamke.....	33
Vaši darovi.....	33
Še živih 60 let.....	34
Trop brez zvoncev.....	38
Beyond Slovenia.....	40
Oglasi.....	41

FOTOGRAFIJI Z NASLOVNE STRANI:

ZGORAJ: Kanal, slikovito mestece ob Soči, rojstni kraj alpinista Valentina Staniča (1744-1847), ki ima tudi zasluge za obnovo kanalskega mostu.
SPODAJ: V nedeljo, 22. maja 2005, so pri družinski sveti maši v Merrylandsu obudili spomin na papeža Janeza Pavla II.

FOTOGRAFIJE SO PRISPEVALI:

Arhiv Misli: naslovnica zgoraj, 3,5 Martha Magajna: naslovnica spodaj, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25. Primož Škufca: 4. Pater Ciril: 6. Marjan Smerke: 9, 36. Meta Lenarčič: 11. Pater Filip: 13. p. Stanko Rozman: 23. s. Štefka Bizjak: 24. Veronica Gregorič: 28. Jože in Olga Dobrovšak: 28. Draga Gelt: 26, 30. Mirko Cuderman: 31. Marica Podobnik: 32. Virgilij Ferfolja: 32. Florijan Auser: 40. Marija Anžič: 41.

Hvala Jenny Petelin za oblikovanje loga 31. slovenskega koncerta pod geslom: Kruh naš vsakdanji - Bread, our daily gift.

Biseri, opali in še več . . .

V drugi polovici julija smo se srečevali pri bogoslužju z razmišljanji o biserih in še večjih vrednotah, ki nam jih nudi Kristus v evangeliju. Ugotovili smo, da spadajo mednje: vera, upanje, ljubezen...

Da je **izreden Božji dar Kristus sam**, ki je znamenje velike ljubezni Boga Očeta do nas, vemo, ker je Jezus sam o tem spregovoril Nikodemu ob znanem večernem pogovoru, rekel je namreč, **da je Bog svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina...**

Da k tem spada tudi Kristusov dar: **Sveti Duh, ki nam ga je poslal, da bi nas učil in spomnil vsega, kar nam je sam v triletni šoli sporočil...**

Da so **veliki biseri v Božjem kraljestvu zakramenti, darovi za posvečeno življenje**, nam je znano... Ker pa se rado zgodi, da ta ali oni v 'svoji zavesti' misli, da je to in še marsikaj zastarelo, smo ugotovili, kako potrebno je biti 'zastarel', da se dvigneš v podstrešje in greš v kletne prostore, potegneš iz njih te bisere, jih očistiš prahu in nesnage, da se jih sam veseliš in jih še drugim ponudiš, ne da jih le občudujejo, ampak ob njih rastejo in se krepijo. Potrebno je torej, da smo 'konservativni' in rešujemo sebe in vse, ki se po nas zgledujejo.

Vera je najpomembnejši biser. Če je ta v redu, če je moj - tvoj odnos z Bogom v redu, tudi drugod ne bo velikih težav. Če pa se težave pojavijo, jih (ali: se jih) lažje rešimo.

Poglejmo zgled nevere in vere samo apostola Tomaža, ki nam ga na izredno lep način predstavlja papež sv. Gregor Veliki. Tomaža pa, enega izmed dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, ni bilo z njimi, ko je prišel Jezus." En sam učenec je manjkal, ko se je pa vrnil in slišal, kaj se je zgodilo, ni hotel verjeti. Gospod je prišel v drugo in nevernemu učencu ponudil stran, naj jo potiplje; pokazal mu je roke in sledove ran ter ozdravil rane njegove nevere. Mislite, da se je samo slučajno zgodilo, da je oni učenec najprej manjkal, potem pa prišel in slišal, ko je slišal, je podvomil, in ko je dvomil, je smel potipati rane in potem začel verovati? Vse to se ni zgodilo slučajno, temveč po Božji previdnosti. Božja ljudomilost je namreč na čudežen način storila, da je učenec, ki je dvomil, smel potipati rane na Učiteljevem telesu, s tem pa ozdravil rane naše nevere. Več nam koristi Tomaževa nevera, da verujemo, kot vera vseh ostalih učencev. Ko namreč oni začne verovati, potem, ko je potipal rane, se naš duh reši vsakega dvoma in utrdi v veri. In tako dvom enega učenca in njegovo izkustvo pričata za resnico vstajenja.

Potipal je in vzkliknil: **Moj Gospod in moj Bog!**

Jezus mu je rekel: **Ker si me videl, Tomaž, veruješ.**

Apostol Pavel pa pravi: **Je pa vera trdno prepričanje o tem, kar kdo upa, prepričanje o stvareh, ki se ne vidijo.**

Vera namreč sprejema stvari, ki se ne morejo pokazati. Kar vidimo, ne verujemo, temveč spoznavamo. Zakaj pa Gospod pravi Tomažu, ko je že videl in potipal: Ker si me videl, Tomaž, veruješ? **Umrljivi človek namreč ne more videti božanstva. Videl je človeka in priznal Boga: Moj Gospod in moj Bog!**

Ko je videl, je veroval; ko je zagledal pravega človeka, je priznal Boga, ki ga ni mogel videti.

Zelo pa nas razveseli, kar sledi: Blagor njim, ki niso videli, pa so verovali. Božja modrost s tem označuje nas, ki Boga ne vidimo po telesu, temveč ga sprejemamo z dušo. Označuje nas, toda le, če vero izpričujemo z deli. Oni zares veruje, pravi sv. Gregor Veliki, ki v dejanjih izvršuje, kar veruje. Obratno pa trdi sv. Pavel, o tistih, ki ne spričujejo vere: Pravijo, da poznajo Boga, pa ga z deli tajijo. Sveti Jakob pa pravi: **Vera brez del je mrtva.**

*Po sv. Gregorju
povzel p. Filip*

Prelepa Sveta Trojica v Slovenskih goricah.

Troedini

**Sveti, troedini Bog!
Oče, stvarnik si vesoljstva,
Tebe naj hvaležni rod
spoštuje in časti od rojstva.**

**Ti vodnik in potrditev
v stvarstvu vsega si nam sveta,
dnevna naj Ti bo molitev
iz globočin srca zapeta.**

**Jezus, Sin nas podučuje:
Spoštujte in ljubite se,
njegovo trpljenje potrjuje,
da dnevno se spominjate.**

**Trpel za nas in vstal od smrti,
da grešni svet se spokori.
Med nami je in nas ljubi,
mir želi za vse ljudi.**

**V podobi plamena in goloba
vlivaš vero, oznanjaš mir.
Hvaležnost naj Ti bo do groba,
češčenja, blagoslova vir.**

**Duševno mnogokrat trpimo
v zaupanju na Tvojo moč.
Daj, da vedno Te častimo,
rad ostani nam v pomoč.**

**Tri v enem si priznan,
bodi dnevno nam ob strani,
Bog vesoljstva, Oče nam.
Vsega hudega nas brani!**

Franci Bresnik, Cooma NSW

Izpod Triglava

Tone Gorjup

Piranski zaliv - slovensko okno v svet.

DAN DRŽAVNOSTI.

Kot vsako leto so tudi tokrat največji državni praznik, 25. junij, zaznamovale slovesnosti, ki so povečini potekale na njegov predvečer. V državnem zboru je bila slavnostna seja, na kateri je zbrane nagovoril podpredsednik Marko Pavliha. Osrednja slovesnost ob dnevu državnosti je bila zvečer na Trgu republike v Ljubljani. Zbrane je nagovoril predsednik republike Janez Drnovšek.

Poudaril je, da smo Slovenci v štirinajstih letih samostojnosti upravičili obstoj svoje države. Resno smo se resno vključili v projekt evropskega združevanja, v katerem vidimo priložnost za dolgotrajen mir v Evropi, v povezani Evropi pa vidimo tudi možnost za gospodarski napredek in boljše življenje. Dodal je, da moramo vztrajati na tej poti, tudi če naletimo na težave, in pozval k ustvarjanju novega zaupanja v Evropo. Predsednik vlade Janez Janša pa je v svoji poslanici ob prazniku zapisal, da slovenska država ni nastala iz naše sebičnosti, ampak iz osnovnega cilja vsakega

zrelega naroda, da sam odloča o sebi in svoji prihodnosti. Na sam praznik je bila v ljubljanski stolnici maša za domovino, ki jo je daroval nadškof in metropolit Alojz Uran. Pri njej so se zbrali tudi predstavniki diplomatskega zbora, vlade in političnih strank. Nadškof je v pridigi poudaril pomen krščanstva v zgodovini slovenskega naroda. Zatem pa je dejal: "Slovenski človek je gradil svojo kulturo predvsem z molitvijo, delom in pesmijo. Tako je bilo skozi stoletja, tako je bilo tudi tistega lepega večera, 25. junija 1991, ko se je s Kongresnega trga v Ljubljani širila pesem in radost. Zdelo se je, da sanjamo. Že naslednji dan pa se je pesem spremenila v strah. Spominjam se, kako je nekaj dni pred tem, član predsedstva Slovenije Ivan Oman, napovedal: 'Armada bo napadla'.

Takrat nisem verjel, a bilo je res. Vendar pa je narod enodušno reagiral. Imeli smo sposobne ljudi na pravem mestu. Prebudila pa se je še neka sila, ki je morda že nekoliko opešala: moč molitve. Spominjam se, kako so prišli ljudje in predlagali verigo molitve, ki je potem potekala vse dni vojaškega spopada. V našo samostojnost in neodvisnost je torej vtkana tudi molitev."

IZSELJENSKA NEDELJA.

Poleg večera slovenskih verskih in narodnih izročil, ki jo obhajamo na vigilijo praznika Marije Pomagaj, 23. maja, Slovence doma in po svetu povezuje tudi izseljenska nedelja. To smo sprva praznovali konec septembra

ob prazniku Sv. Rafaela, zatem prvo nedeljo po božiču na praznik Sv. Družine, zdaj pa jo obhajamo prvo nedeljo v juliju. Glede na to, da številni rojaki ravno v času novih maš oziroma na začetku poletja obiščejo domovino, verjetno ta nedelja še najlažje poveže Slovence v domovini in izseljenstvu. V vseh župnijah so se ta dan spomnili rojakov, ki živijo na vseh celinah sveta. Osrednja slovesnost pa je bila letos v ljubljanski stolnici, ko je za izseljence maševal ljubljanski nadškof in metropolit Alojz Uran. Pri tej maši je apostolski nuncij v Sloveniji Santos Abril y Castello nadškofu v papeževem imenu podelil palij, zunanje znamenje metropolitove službe in povezanosti s Petrovim naslednikom. Pri oltarju so bili še nekdanji ljubljanski nadškof in metropolit, zdaj prefekt kongregacije za redovnike nadškof Franc Rode, upokojeni beograjski nadškof Franc Perko, škof Jožef Kvas, stiški opat Anton Nadrah in več deset duhovnikov, ki delajo v dušnem pastirstvu med izseljence.

Stolnico so napolnili domači verniki in številni izseljenci iz Evrope, obeh Amerik in drugih koncev sveta. Med bogoslužjem pa je prepeval zbor Korotan iz Clevelanda.

Nadžkof Alojz Uran, ki je bil v Cerkvi na Slovenskem vrsto let odgovoren za izseljence in je obiskal večino slovenskih skupnosti po svetu, je v pridigi med drugim dejal: "Slovesnost izročitve palija poteka na izseljensko nedeljo, ki ima v letošnjem letu še poseben poudarek. Spominjamo se namreč dogodkov sredi leta 1945, ki so življenjsko zaznamovali tudi mnoge od vas. To ni bil samo konec druge svetovne vojne, ampak tudi čas najhujšega eksodusa slovenskega prebivalstva, ki je bežalo pred rdečo zverjo komunizma. Po zgledu in pod vplivom velikih sovjetskih bratov, je bila nesreča okupacije naše dežele, zlorabljen za izpeljavo revolucije in prevzema oblasti. Zgodovinski podatki vedno jasneje kažejo zaporedje dogodkov.

Zasedba domovine je bila priložnost za učinkovito čiščenje vsega, kar bi nasprotovalo kasnejšim revolucionarnim ciljem. Prvi partizanski strel ni bil sprožen proti okupatorju, ampak proti Slovencu. Tudi v nadaljevanju je bilo vedno več civilnih žrtev, uglednih in vplivnih mož in žena, ki so ponoči izginjali in za mnoge še danes ne vemo, kje so pokopani. Najhujša tragedija pa se je zgodila po končani vojni, ko so bili tisoči naših mož in fantov brez sodbe ali dokaza krivde zverinsko umorjeni in počivajo v brezštevilnih brezni in jamah širom slovenske zemlje. Bog je poskrbel, da so kljub strogo varovanemu molku ostale nekatere priče, ki so posredovale resnico v svet. Velik del naših rojakov pa je moral v tujino, da so si rešili golo življenje. Izgubili so vse. Nihče pa jim ni mogel vzeti vere in medsebojne solidarnosti, ki jim je pomagala, da so našli nov dom in se tudi v tujem svetu postavili na noge." Ob koncu pa je nadškof Alojz Uran zbranim dejal: "Do nedavna sem bil odgovoren posebej za Slovence po svetu, zato jih bom tudi v prihodnje nosil v srcu in v molitvah zanje. Toliko poguma so mi dali s svojo trdoživostjo, da je to lahko stalna vzpodbuda tudi za Slovence v domovini."

60 LET BEGUNSTVA.

Izseljensko nedeljo so spremljale številne prireditve, namenjene Slovencem po svetu in v domovini. Vrstile so se razstave, nastopi

gledaliških skupin, pevskih zborov ter posameznih ustvarjalcev ter druge prireditve od študijskih, do kulturnih in zabavnih. Če omenimo le nekatere, se ustavimo najprej pri 12. TABORU SLOVENCEV PO SVETU. Pripravilo ga je Izseljensko društvo Slovenija v Svetu, prvo soboto v juliju, v Zavodu Sv. Stanislava v Šentvidu nad Ljubljano. Potekal je v znamenju 60-letnice odhoda številnih Slovencev v svet. Osrednji dogodek je bila okrogla miza, na kateri sta publicist Ivo Jevnikar iz Trsta in Janko Zerzer iz Celovca spregovorila o doprinosu slovenskih beguncev pri utrjevanju narodne zavesti v zamejstvu. Pogovor se je razvil v poudarjanje pomembnosti ohranjanja jezika za obstanek slovenstva. Tabor Slovencev po svetu se je popoldne nadaljeval kot ROMANJE V KOČEVSKI ROG.

Pri breznu pod Krenom so se slabo uro pred mašo začeli zbirati posamezniki in manjše skupine romarjev. V tihi molitvi so strmeli v napol zasuto brezno, v katerega so junija 1945 več dni zapored padala trupla slovenskih fantov in mož. Medtem, ko bližnja Baza 20, kjer so kraljevali krvniki, že leta razpada, se je brezo pod Krenom skupaj z drugimi jamami, zasutimi s kostmi, spremenilo v romarski kraj. Začela se je sveta maša, ki jo je daroval delegat za Slovence po svetu Janez Pucelj. Z njim je somaševalo več izseljeniških duhovnikov iz Argentine, Amerike, Kanade in nekaterih evropskih držav. Preprosti maši v spomin na pokojne se je pridružilo nekaj sto rojakov iz že omenjenih držav in domovine. Janez Pucelj se je v nagovoru po evangeliju ustavil kar pri mozaiku p. Marka Ivana Rupnika, ki že nekaj mesecev krasi spominsko kapelo sredi kočevskih gozdov. Poudaril je predvsem odrešenjski vidik velike slovenske tragedije, v katerem se srečujejo žrtve in rablji pri nebeški gostiji. Maši je sledil spominski program, pri katerem je sodeloval zbor Korotan iz Clevelanda, ki je pel tudi pri maši; nastopili so še recitatorji Slovenskega gledališča iz Buenos Airesa.

TONE GORJUP nam z radia Ognjišče pripravi vsak mesec zanimiv pregled najpomembnejših dogodkov v Sloveniji.

Slovesnosti se je pridružil šum vetra v krošnjah dreves, ubrano petje ptic in neskončen mir, ki vlada v teh gozdovih. Naslednji dan popoldne se je prav tako v zavetju gozdov, v Kamniški Bistrici, odvijalo tradicionalno SREČANJE V MOJI DEŽELI.

Tega srečanja, ki ga je pripravila Slovenska izseljenska matica, se je udeležilo približno tisoč petsto ljudi. V okviru kulturno-zabavnega programa je nastopilo več pevskih in folklornih skupin. Srečanje je bilo namenjeno predvsem druženju izseljencev. V ljubljanski stolnici je medtem potekala že omenjena maša za izseljence, zvečer pa je bila v Cankarjevem domu AKADEMIJA OB 60-LETNICI BEGUNSTVA, ki jo je pripravilo društvo Slovenija v svetu. Z njo so se želeli spomniti rojakov, ki so se maja 1945 umaknili pred komunističnim režimom na avstrijsko Koroško, pozneje pa so so morali novo domovino iskati v Argentini, Kanadi, Združenih državah Amerike, Avstraliji in drugod po svetu. Slavnostni govornik na prireditvi je bil rojak iz Argentine Božidar Fink, ki je pri petindvajsetih letih tudi sam izkusil usodo pregnanstva. Med drugim je opozoril na bolečo izkušnjo beguncev, ki še ni zaceljena. "V tistem že daljnem času je poleg prelite krvi domovina izgubljala tudi kri, ki ji je odtekala z množičnim odhajanjem v zdomstvo. Odtekal ji je življenjski sok fizične in duhovne narave. V svet so se zgubljale moči za delo in duhovni razvoj. Prizadeta je bila domovina, odhajajoči pa smo grenko občutili pregnanstvo, ki je že v antični dobi veljalo za najhujše prekletstvo. Tistim, ki jih je to prizadelo, je bilo še huje, ker so bili opečatani kot sramoten izvržek, ki ga ni bilo dovoljeno niti omenjati." Po besedah Božidarja Finka nas spomini vračajo za šest desetletij v preteklost, ki je za vse dokaj oddaljena, saj so se med tem menjavale generacije. "Vendar spominov ni mogoče zatreti. Velika hudobija ne more biti izbrisana iz naše zavesti, ker jih je še nekaj živih, ki jih je življenjsko prizadela, sploh pa, ker resnica še ni zablestela z vso močjo." Za Božidarjem Finkom je spregovoril še predsednik slovenske vlade Janez Janša. Posebej je opozoril pomoč izseljencev v času osamosvajanja. "Za njihovo pomoč pri mednarodnem priznanju samostojne Slovenije, ko so svoja zunanja ministrstva dobesedno zasuli z zahtevami po takojšnjem

mednarodnem priznanju Slovenije, jim ne bomo nikoli dovolj hvaležni,"... Ob koncu pa je zagotovil, da se sedanja vlada zaveda velikega prispevka Slovencev v zamejstvu in po svetu, saj ima dobro prihodnost samo tista in takšna Slovenija, ki jo bodo Slovenci čutili kot svojo domovino. V kulturnem programu je najprej nastopil zbor Korotan iz Clevelanda, ki je ob spremljavi orkestra predstavil kantato ustanovitelja zbora Metoda Milača Pozdravljena, zemlja in skladbo Naša pesem. Zatem so se z recitalom V znamenju križa, ki ga je pripravil Tone Rode, predstavili člani Slovenskega gledališča Buenos Aires iz Argentine. V tem delu sta nastopila še svetovno znana pevca Bernarda in Marko Fink ob klavirski spremljavi Ivana Vombergarja.

PRIZNANJE ZA NADŠKOFA FRANCA RODETA. Prefekt Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega delovanja nadškof dr. Franc Rode je ob francoskem državnem prazniku, 14. juliju dobil najvišje francosko priznanje. Predsednik Jaques Chirac mu je podelil naslov viteza častne legije. To odlikovanje je uvedel Napoleon Bonaparte in je od takrat najvišje francosko državno odlikovanje. Prefekt kongregacije za redovnike nadškof Rode je to odlikovanje zaradi njegove povezanosti s francoskim jezikom in kulturo. Nekaj dni zatem je nadškof Rode dobil še častni doktorat iz prava ameriške St. John University, ki so jo leta 1870 ustanovili lazaristi v New Yorku.

ČETRT STOLETJA NOVE REVIEJE.

V Klubu Nove revije je 12. julija potekalo srečanje, na katerem so se snovalci "revije za mišljenje in pesništvo" spomnili na čase, ki niso bili naklonjeni svobodni misli. Pred petindvajsetimi leti, meseca junija, je zaživela pobuda za nastanek Nove revije, ki pa takrat še ni imela imena. Pismo s pobudo so leta 1980 podpisali Tine Hribar, Svetlana Makarovič, Andrej Inkret, Boris A. Novak, Dimitrij Rupel in Niko Grafenauer, podprlo pa ga je 60 razumnikov. Kot je na srečanju povedal zdajšnji urednik Niko Grafenauer, je bila ustanovitev revije politično dejanje, ki se ni oziralo na partijo. Leta 1982 je številnim nasprotovanjem navkljub izšla prva številka, vse kasnejše pa so postale nekakšen forum za družbenokritično mišljenje. Najbolj odmevna je bila 57. številka, ki je izšla leta 1987, v kateri so avtorji jasno izrazili zahtevo po

samostojni Sloveniji in politično demokratizacijo države. Tam so bili objavljeni prispevki za slovenski nacionalni program.

PRIKRITO IN OČEM ZAKRITO.

Zadnji dan meseca maja so v Muzeju novejše zgodovine v Celju odprli razstavo z naslovom Prikrito in očem zakrito – prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne. Navajeni smo, da sodni izvedenci v zadnjih letih zlasti na ozemlju Bosne in Hercegovine odkrivajo nova in nova grobišča, temu sledi preiskava in prepoznavanje trupel, zatem pa pogreb. Tako so v Poročarih leto ob deseti obletnici pokola v Srebrenici pokopali več kot 600 trupel pobitih. Dober mesec dni pred tem so v Celju, ker v Ljubljani ni bilo prostora, odprli razstavo, ki govori o posledicah povojnih pokolov v Sloveniji. Pripravil jo je profesor zgodovine na Filozofski fakulteti Matija Ferenc s sodelavci, več let član vladne komisije za ureditev prikritih grobišč. Na razstavi je predstavljeno 410 prikritih grobišč, ki so jih raziskali v treh letih. Na ogled so tudi predmeti, ki so jih našli ali izkopali pri grobiščih, bogato dokumentarno gradivo in številne ilustracije.

Vsaj 160 lokacij bi bilo treba še raziskati, a je komisija konec lanskega leta "končala" z delom, ker je zmanjkalo denarja. Grobišča so posejana po vsej Sloveniji med njimi je slaba četrtnina kraških jam, nekaj protitankovskih jarkov, rudniških jam in zaklonišč, največ jam pa so izkopali pred samimi poboji. Število po vojni pobitih na naših tleh ni znano, saj so množično umirali tudi Hrvati, Srbi, Črnogorci, Nemci in drugi. Po zadnjih podatkih inštituta, ki evidentira slovenske žrtve v vojni in po njej, pa je bilo po koncu vojne pobitih vsaj trinajst tisoč petsto Slovencev. V primerjavo z žrtvami iz Srebrenice nihče od njih nima svojega groba.

NARODNI SVET KOROŠKIH SLOVENCEV.

Krovno organizacijo naših rojakov na avstrijskem Koroškem. Narodni svet koroških Slovencev, bo poslej vodil dr. Matevž Grilc. Izkušen manjšinski politik je Narodni svet vodil že med letoma 1976 in 1995. Na predstavitvi nekaterih smernic svojega delovanja v prihodnje se je dotaknil tudi vprašanja dvojezičnih napisov. Povedal je, da pripravljajo tožbo, ki jo bodo vložili pred Evropsko sodišče za človekove pravice v Strasbourgu.

Odpovedali se ji bodo le, če bo avstrijska vlada v zvezi s tem predložila ustrezne predloge.

FRANC PUKŠIČ ODPSTOPI.

Sredi meseca julija se je v vladi Janeza Janše zvrstilo več odstopov. Med drugim je s položaja državnega sekretarja za Slovence v zamejstvu in po svetu odstopil Franc Pukšič. Slednji je od decembra lani vodil vladni urad za rojake po svetu, v prejšnjem mandatu državnega zbora pa je vodil njegovo komisijo za Slovence v zamejstvu in po svetu. Tako je bil že več let tesno povezan s Slovenci, ki živijo izven meja države Slovenije. Pukšič je kot vzrok za odstop navedel, da so se nekatera vprašanja, ki zadevajo zamejce in izseljence, reševala prepočasi. Prepričan je tudi, da bo lahko več naredil v državnem zboru. Dan po odstopu pa je Pukšič, v imenu Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki ga je vodil, vladi poslal predlog Zakona o odnosih Slovenije s Slovenci zunaj njenih meja. Ob tem je povedal, da je to najpomembnejše delo, ki ga je urad opravil v zadnjih letih. Osnutek zakona dokončno ureja odnose med Republiko Slovenijo in Slovenci, ki živijo zunaj njenih meja. S tem se tudi urejajo odnosi z različnimi organizacijami, ki skrbijo za rojake v zamejstvu in po svetu. Zakon govori o pristojnostih in nalogah na kulturnem, izobraževalnem, gospodarskem in drugih področjih. Dokončno ureja tudi status Slovencev brez slovenskega državljanstva. Prinaša pa tudi pravno podlago za urejanje financiranja organizacij za Slovence, ki živijo zunaj naših meja.

REBULA DOBITNIK KRESNIKA 2005.

Na kresni večer, 23. junija, so na ljubljanskem Rožniku podelili nagrado za najboljši slovenski roman, objavljen v minulem letu. Prejel jo je pisatelj Alojz Rebula za delo z naslovom Nokturno za Primorsko. Nagrado, ki so jo poimenovali kresnik, od leta osamosvojitve naprej podeljuje časopisna hiša Delo. Nokturno za Primorsko je pripoved o usodi slovenskega duhovnika Florijana Burnika, ki je v času fašizma, vojne vihre in konca vojne s težavo usklajeval slovenstvo in duhovniško poslanstvo. Režija, ki je med Rebulovo delo izbrala za najboljši roman, je zapisala, da je to literarni spomenik vsem tistim pokončnim in neustrašnim ljudem, ki kljub žrtvam tudi v najtežjih časih niso obupali. Če bi v novejši slovenski literaturi opredelili katoliško slovstvo, bi Alojza Rebulu, rojenega leta 1924, gotovo uvrstili v njegov vrh. Zaradi pokončne drže in odkritega

krščanstva, je bil v domovini dolga leta zamolčan in vendar vseskozi navzoč.

MELODIJE MORJA IN SONCA.

V Portorožu je 16. julija potekal že 28. festival Melodije morja in sonca. Po oceni strokovne žirije je zmagala skladba z naslovom Vroče. Zapel

jo je Anžej Dežan, besedilo je napisala Urša Vlašič, glasbo Matjaž Vlašič, aranžma pa Boštjan Grabnar in Matjaž Vlašič. Občinstvo je na prva tri mesta postavilo Domna Kumra s skladbo Do Portoroža, Rebeko Dremelj s skladbo To je prava noč in Manco Špik s skladbo Solze z neba.

Razstava fotografij razpel in kapel v našem visokogorju

Pod Grintovci se sneg tali in telohi brstijo.

Po poti k Svečtmu Primožu že romarji hitijo.

(Janez Majcenovič, 2004)

V starodavni romarski cerkvi sv. Primoža in Felicijana nad Kamnikom, v kateri so na stenah zelo znane in 501 let stare freske, je bila v soboto, 14. maja 2005, izredna sveta maša. Tu je mašo daroval, prvič doslej, ljubljanski škof msgr. Andrej Glavan ob somaševanju domačega župnika Antona Dularja, župnika iz Šmartnega pod Šmarno goro Frančiška Novaka ter škofovega tajnika Marka Čizmana. Pri maši so prepevali Kamniški koledniki. Kljub slabim vremenskim napovedim v dneh ledenih mož se je na višini 842 m visoko ob planinski poti iz Stahovice na Veliko planino zbralo

veliko ljudi, med katerimi je bila tudi večja skupina skavtov iz Homca, več romarjev iz Poljčan in celo iz okolice Škofje Loke. Vse sta prijazno sprejela prijazna mežnarija in prostorna cerkev, ki pričata o skrbnih gospodarjih od davnih dni do danes. Gospod škof je med pridigo večkrat omenil, da so cerkve pri nas, ki jih je približno toliko, kolikor metrov meri v višino Triglav (2864 m) - naša najvišja gora, pogosto posvečene Materi Božji, ali pa imajo vsaj v enem od oltarjev Marijino podobo. Povedal je tudi, da ga ta kraj močno spominja na njegov Crngrob, kjer je služboval pred škofovsko službo.

Po maši je bila krajša kulturna prireditev ob zapiranju razstave fotografij razpel in kapel v našem visokogorju in 25 razglednic z Velike planine, ki jih je v bližnji mežnariji pod naslovom Pojdi z menoj v gore pripravil Ciril Velkovrh iz Ljubljane. O pomembnosti obeh podobarskih zbirk je spregovoril dr. Ferdo Šerbelj, avtor monografije o sv. Primožu. Šmarnično ubrane pesmi so prispevali Kamniški koledniki, ki se jim je na svoj način pridružil slovenski pesnik in dramski igralec Tone Kuntner. Sklepno besedo je povzel še avtor razstave, ki je nastopajočim poklonil priložnostna darila. Škof Glavan je prejel okvirjeno fotografijo dolenske lepotice Krke z račkami na vodi in gradom Žužemberk, ki stoji nedaleč od njegovega rojstnega kraja Soteske. Pritrkovalci iz Stranj in glasbeniki pa so prejeli svojevrstno partituro, »velik notni zapis najlepše slovenske pesmi« ... fotografijo planinskih kavk na planšarski ograji.

*Frančišek Novak,
župnik v Šmartnem pod Šmarno goro*

Gostje pri sv. Primožu (z leve): župnik Frančišek Novak, škof msgr. Andrej Glavan, avtor razstave Ciril Velkovrh, mežnar A. Sluga, nadškofov tajnik Marko Čizman.

Gospodu Cirilu Velkovrhu čestitamo za razstavo in minuli god ter se mu zahvaljujemo za redno pošiljanje člankov in fotografij z njegovih planinskih poti.

POTOVANJE OKOLI SVETA 2005

Nova Zelandija, Hawaii, Amerika, Kanada, Slovenija, Avstralija

Pregovor pravi: "Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri!" Po skoraj enem letu dela se nam je uresničil program, katerega sem načrtovala s pomočjo p. Metoda Ogorevca po Ameriki in Kanadi in z Ireno Pernat za ogled Dolenjskih Toplic v Sloveniji. Skupina veselih, večno mladih, 36 slovenskih rojakov iz Melbourne, se je tako podala na dolgo in zanimivo pot že 29. maja. Prvo srečanje na melbournškem letališču je bilo že zanimivo, kajti modre kape, ki smo si jih za to priložnost dali narediti, so bile takoj vidne - SLOVENSKI ROJAKI - MELBOURNE AUSTRALIA 2005.

Prvi postanek je bila Nova Zelandija - Auckland. Kratek ogled mesta, večerja in že smo odšli v hotel, kjer smo naslednje jutro odleteli proti Honolulu - Hawaii. ALOHA! in venec orhidej okrog vratu je bila dobrodošlica. Prijetno toplo vreme, zibajoče se palme v vetru in havajska muzika nas je spremljala vse štiri dni. Že takoj prvi dan smo odšli na zanimiv ogled Pearl Harborja. V tem zalivu je zgrajen na vrhu potopljene podmornice U.S.S. Arizona muzej, kateri je posvečen vsem pogrešanim mornarjem, ki so bili presenečeno napadeni v Pearl Harborju 7. decembra 1941. Po pripovedovanju domačinov so drobne kaplje olja, ki prihajajo iz globine potopljene podmornice na površje dnevni pojav, to so črne solze teh mornarjev. Žalosten pogled na to okolico.

Med drugim smo imeli tudi nekaj prostega časa. Kaj bi ženske brez trgovin? Vabljuje so bile celo za moške. Po bogatih izložbah različnih ogrlic in zlatim nakitom so se nam oči pasle, kot otrokom. Tudi v zeleno modrem in toplem morju smo se namočili. Sonce nam je kar dobro pobarvalo našo belo kožo. Zadnji dan so nas domačini povabili in odpeljali na prostor, kjer so nam pokazali njihove navade in običaje. Spoznali smo, kako se plete iz listov palm in orhidej, pa kako lovijo ribe, pečejo prašička na ražnju, plešejo in pojejo. Havajska kitara osvaja vsakogar, kjerkoli se nahaja, posebno pa ob dobri družbi in odlični hrani. Vsi smo bili veseli, da smo se ustavili na Hawaii, pa čeprav samo za nekaj dni. 2. junija je bilo veselo srečanje na letališču v Chicagu s p. Metodom Ogorevcem. Prva pot je bila v Lemont - na slovenske Brezje, kakor jih imenujejo v Ameriki in domovanje patra Metoda. Že takoj pri zajtrku smo se predstavili drug drugemu, segli v roke z željo, naj bo potovanje, katerega smo si zadali, varno in uspešno. To smo tudi skupaj potrdili že pri sv. maši, ki jo je v

ta namen daroval p. Metod. Ogleдали smo si kulturni center, frančiškansko pokopališče, kjer je pokopan škof Rožman in nekateri patri, ki so delovali v Avstraliji. Videli smo tudi otok Bled v miniaturo in lurško votlino - kopijo, kot je pri slovenski cerkvi v Kew. Še isti dan smo si ogledali komaj pol ure oddaljeno mesto Joliet in glavni urad zavarovalnice KSKJ (Kranjsko Slovenska Katoliška Jednota) in obiskali slovenski muzej. Dobro smo si ogledali samo mesto Chicago, z znamenitostmi, katere smo si lahko privoščili v našem kratkem času, to so bile: Buckingham veličasten vodomet, Sears stolp, Millenium park, ki je bil dograjen šele lani in stolnico Holy Name Cathedral. Vožnja z jahto okoli Yacht Harborja, darilo slovenskega rojaka, pa je bila pravi užitek. Vsi veseli smo se poslovili od več milijonskega in čistega mesta Chicago za nekaj časa.

Po dobrih šestih urah vožnje z avtobusom smo prispeli v Cleveland. Tukaj smo ostali dva dni in si ogledali poleg naravnih znamenitosti tudi slovenski dom za ostarele St. Vitus Village, srečali smo se še s slovensko govorečimi stanovalci in njihovimi zgodbami. Z Lentijem sva se srečala tudi z g. Petkovškom, radijskim delavcem v Clevelandu, si izmenjali pogovore o našem in tamkajšnjem življenju. Vsak dan smo imeli s seboj tudi vodiča in ta dan je bil Janez Nemeč. Ogleдали smo si tudi "hall of fame"- "Kralja Ameriške Polke" Frankie Yankovica. Nato smo se odpeljali na klub Slovenska Pristava, kjer smo imeli približno tak piknik, kot jih doživljamo tukaj v Avstraliji, samo z mnogo večjim številom članov in veliko več mladine, kakor smo jo mi vajeni tukaj. Postregli so nas z mesom na žaru in krompirjevo solato - čisto po domače!

Drugo jutro smo se že peljali proti Pittsburghu in vodič za ta dan je bil g. Albert Suhadolnik. Ogleдали smo si mesto, se srečali in obiskali zavarovalnico SNPJ (Slovenska Narodna Podporna Jednota) in drugo jutro pot nadaljevali proti Johnstownu. Tukaj smo videli muzej, med drugim, kako so se naseljevali tudi Slovenci. Nikomur ni bilo prizanešeno, najmanj pa tistim Slovencem, ki so živeli v krajih, odmaknjenih od vse civilizacije. Videli smo tudi muzej pod imenom - Flood Museum, o povodnji, ki je prizadela to mesto pred koncem osemnajstega stoletja. Dogodek, ko je jez popustil po nenehnem deževanju in pokopal pod seboj več kot 2000 ljudi, je ostal vsem v trajnem spominu. Nekaj groznega.

Prispeli smo v Washington. Tudi tukaj smo ostali dva dni. Vodič je bil dr. Stane Šušteršič. Najprej smo si ogledali največjo katoliško cerkev v Ameriki in sedmo največjo cerkev na svetu - Basilica of the National Shrine of the Immaculate Conception. Pater Metod je v kapeli Marije Pomagaj daroval sv. mašo, katere so se udeležili tudi tamkajšnji slovenski rojaki. Bazilika ima 76 oltarjev in med njimi smo z ogromnim spoštovanjem gledali naš oltarček brezjanske Marije Pomagaj. Od tam smo nadaljevali pot do Lincoln Memorial, do Arlington pokopališča in neznansko ogromne stavbe ameriškega vojaškega poveljstva Pentagon. Drugi dan smo si ogledali Air and Space Museum, muzej o ameriških Indijancih in muzej zgodovine Amerike. Sprehod po botaničnem vrtu do same Bele Hiše "White House". Naslednji dan smo polni vtisov odšli dalje proti niagarskim slapovom v Kanado, k svetovno znani naravni znamenitosti. Pod slapove smo se odpeljali z ladjo. Ker smo hoteli vse poslikati in posneti na kamere - doživeti, je bilo res dobro, da smo dobili deževne plašče, ker bi drugače bili mokri kot miši. Nobena slika ali film ne more zamenjati resničnega doživetja. Bilo je enkratno! Od slapov smo nadaljevali pot v Toronto. Po mestu nas je vodil gospod Ciril Soršak z ženo Mileno in prijateljicami, ki so dobro poznani v slovenski skupnosti v tem kraju. Med drugim smo se ustavili na cerkveni farmi Slovensko letovišče, kasneje pa še na primorski farmi Simon Gregorčič, ki je samo 15 km oddaljena od Slovenskega letovišča. Tu smo poslušali gospoda

Staneta Kranjca, predsednika Kanadsko-slovenskega zgodovinskega društva, ki nam je pripovedoval zgodovino kanadskih slovenskih rojakov. Avstralci in Kanadčani, pa vendar vsi Slovenci, smo skupaj zapeli, popili in nazdravili ob slovenski himni.

Naslednje jutro smo se vrnil v mesto Toronto, obiskali predmestno občino "City of Mississauga" in tamkajšnji nakupovalni center. Ogledali smo si dom za starejše Lipa in slovensko cerkev Marije čudodelne svetinje. Tamkajšnji župnik Ivan Plazar je maševal skupaj s p. Metodom. Prišel je zopet čas slovesa. Nikoli ne bomo pozabili gostoljubnosti naših Slovencev v Torontu in truda, ki so ga vložili za nas.

Pot nas je peljala dalje proti Hamiltonu. Tam smo si ogledali pod vodstvom tamkajšnjega župnika - salezijanca Draga Gačnika, cerkev sv. Gregorija. Kar hitro naprej proti Detroitu, kjer je bil na ogled Henry Ford muzej avtomobilov, različnih lokomotiv in še lesenih kočij, ki so bile zelo imenitne v tistih časih iz kavbojskih filmov, prava paša za kamere. Takoj v sosednji stavbi, Greenfield Village, se je pred našimi očmi odvijala ameriška zgodovina treh stoletij.

Nadaljevali smo pot skozi deželo misijonarja škofa Friderika Baraga v Sault Ste. Marie vse do Marquette. Tam smo spoznali, kako cenijo in spoštujejo škofa Baraga. Za njegovo misijonsko delo je bil najbolj priznan in popularen še posebno v zimskem času. Po tistih krajih včasih zapade tudi po več metrov snega, kar škofa Baraga ni kaj dosti motilo, na noge si je

Zadovoljni popotniki skupaj s p. Metodom in nekaterimi ameriški Slovenci pred slovesom iz Lemonta.

znal privezati "krplje - lesene čevlje" in je šel dalje. Kakor je bil priljubljen med svojimi župljani, tako so ga spoštovali tudi Indijanci. V to čast so Baragu postavili spomenik, ki stoji na petih stebrih, podobnim indijanskim šotorom. Videli smo tudi kripto, kjer je pokopan Baraga in drugi slovenski misijonarji. Ogled rudarskega mesta Copper World-Eagle Harbor in po tej poti nazaj smo videli tudi indijansko pokopališče, ki ponavadi leži blizu gozda in so namesto grobov narejene iz lesa majhne hišice, slične pašjim utam, okrog nekaterih cvetje, ostale krasi narava sama.

Vožnja skozi Milwaukee nazaj do Chicaga v prelepi Lemont.

19. junija je bilo pri Lurški votlini romanje in piknik Prekmurskega socialnega kluba in očetovski dan. Čudovit dan za srečanje s predsednikom g. Rausom in njihovo družbo, sicer so to priliko izkoristili tudi naši Prekmurci. Vinko Rigler in Lenti sta skupaj poskrbela za glasbeni de l- polka in valček pa polka, vrteli smo se skoraj do onemoglosti. Za slovo smo se še slikali in že spet je avtobus čakal na nas. Poslednjič smo se vkrcali z željo, da se še kdaj vidimo. Med vsemi temi dnevi našega potovanja in srečanja z rojaki po Ameriki in Kanadi so se izmenjali marsikateri naslovi in telefonske številke.

Patru Metodu in šoferju Huseinu, ki sta nas po vseh 6000 km vožnje z avtobusom varno pripeljala nazaj, smo se vsi iskreno zahvalili. Patra Metoda je v samem začetku kar malo skrbelo (ni bil edini) pa se je hvala Bogu, vse srečno izteklo. Še enkrat HVALA za ves trud in delo, pa mogoče še kdaj na svidenje!

Železna ptica nas je ponesla v Slovenijo, na srečanja z domačimi. Na letališču Brnik so nas pozdravili p. Ciril in misijonarka Marija s slovenskim simbolnim rdečim nageljnom, rožmarinom in trobojnico, naši sorodniki, pevke in pevci zbora Lubnik iz Škofje Loke, Irena in drugi. S skupino smo se poslovili do 3. julija - srečanje v moji deželi, Kamniški Bistrici.

Po dobrih desetih dneh z domačimi, mojo ljubo mamo (brez očeta), sestro, ki jo je doletela nepričakovana

smrt ljubega moža in bratom z družino, sem preživela nepozabne dneve. Bila sem srečna, da sem mogla biti skupaj s sestro in njeno družinico v dnevih žalovanja.

28. junija smo imeli na Brezjah srečanje izseljencev, tudi spomina 60. letnice konca druge svetovne vojne. Sv. mašo so v ta namen darovali p. Ciril Božič, p. Miha Vovk in p. Stanko Rozman, pevci zbora Lubnik iz Škofje Loke pa so prepevali. Tudi državni sekretar za Slovence doma in po svetu g. Franc Pukšič, direktor varnosti na Mobitelu g. Marko Pogorevc, pesnik g. Tone Kuntner so bili častni govorniki, mnogo uglednih predstavnikov različnih organizacij širom sveta pa smo bili del tega srečanja. Fotografija, katero smo naredili ob koncu maše pred cerkvijo, pokaže, da je dovolj zanimanja za taka in podobna srečanja.

Dolžnost do skupine me je gnala, da sem se udeležila piknika v Kamniški Bistrici. Bilo je lepo vreme, ljudje dobre volje, pozdrav in sprejem odgovornih oseb urada SIM pa porazen. Letos so našeli že 49. srečanje, pa ne vem, koliko jih še bodo, če bo tako hladno in suhoparno sodelovanje. Na take piknike nam ni treba preleteti pol sveta, da si potem tam kupiš skoraj vodeni golaž ali porcijo čevapčičev. Mnogo boljših dobrot se dobi vse povsod, tudi v Avstraliji ali katerem koli slovenskem srečanju širom sveta. Ob peti uri je avtobus, ki so ga poslali na račun Dolenjskih Toplic, odpeljal skupino v njihov hotel na odlično večerjo in še dva dni ogleda Bele Krajine in tamkajšnjih zanimivosti. Tukajšnja zahvala gre Ireni Pernat, ki je vse to organizirala, mi pa smo plačali samo za hotel in hrano. Hvala za vso gostoljubnost vsem in vsakemu posebej.

Preden končam za danes, veste kaj me najbolj skrbi? Da bom srečala v kakšnem nakupovalnem centru ali slovenskem klubu koga s plavo kapo in mi bo tožil, da se je izgubil!!! ALOHA!

Kar je lepega, hitro mine, ostali pa so nam samo še nepozabni spomini na turo slovensko-avstralskih rojakov iz Melbourne, Avstralija 2005.

Meta Lenarčič, Melbourne VIC

**V soboto 1. oktobra 2005,
ste vabljeni na
31. slovenski koncert
v Kew, ob 4. uri popoldne.**

***Vabimo talente, da se prijavijo za
nastop. Prijavnice dobite v vseh
slovenskih verskih središčih.***

p. Valerijan Jenko OFM, OAM
p. Filip Rupnik OFM
ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
313 Merrylands Road, PO BOX 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: 02 9637 7147 in 02 9682 5478
Mobile: 0419 236 783
Fax: 02 9682 7692
Email: valerian@pacific.net.au

Sydneyski dogodki v spominjanju patra Filipa

Pred božičem izdelane načrte sva s p. Valerijanom izpeljala. Pastoralne obiske na bližnjih in daljnih postojankah sva opravila v veselje rojakov, celo v Yeppoonu v Queenslandu. Kakor vedno, se je pred belo nedeljo, nedeljo Božjega usmiljenja, odpeljal pater, tokrat p. Valerijan, v Kraljičino deželo in je maševal že v soboto ob 4. uri popoldne v dvorani Planinka. Po sv. maši so priredili koncert beneški Slovenci v organizaciji Glasbene matice iz Trsta. V nedeljo popoldne pa je bila sv. maša v Marijini cerkvi v Buderim na Sončni obali.

Redne dogodke je preglasila vest iz Rima, da nam je 4.4.2005 umrl sveti oče JANEZ PAVEL II., ki ga je že ob pogrebu ljudstvo imenovalo SVETI. Molitvam za papeža Janeza Pavla smo dodali prošnjo, naj nam Bog da čimprej papeža, ki bo nadaljeval delo pokojnega. Hitro smo ga dobili v kardinalu Jožefu Ratzingerju - papeža BENEDIKTA XVI. Svet ga je hitro sprejel. In hvala

Bogu, da smo njega dobili, da nas bo vodil na poti k Bogu.

Izredne dolžnosti v aprilu so zahtevale spremembe nekaterih načrtov. Odpovedati se je bilo treba sodelovanju pri Igralski družini v Merrylandsu in predstavitev vsakoletnega pastoralnega obiska z dvema nedeljama v Perthu na prvo in drugo nedeljo v maju. Sedmega aprila sem moral v bolnišnico na operacijo kile /hernije/ in tumorja (ni bil nevaren). Še v času okrevanja sem se zadnjega aprila odpeljal v Zahodno Avstralijo. Slovenci, zvesti Bogu in domovini, vidijo, kako jim pešajo moči in že razmišljajo, če bo še mogoče zbrati ljudi, da bi prišli k slovenskemu bogoslužju. Vse kaže, da se bodo morali patri vsako leto, dokler bo mogoče, posebej dogovoriti za obisk. Hkrati pa vedno prosijo, naj bi jih ne zapustili, četudi jih je malo, ker se v večernih urah življenja mnogi najraje in najlažje pogovorijo z duhovnikom in Bogom v materinem jeziku.

V letošnjem maju so se rojaki v Perthu dvakrat (dve nedelji) zbrali k slovenskemu bogoslužju.

Dve sestri in njunega brata Bogdana žena - z leve: Judita Bavčar - Skubla, Miriam Stariha in Elaine Bavčar.

Ker sva v Sydneyu dva patra, je mogoče, da oskrbujeva najbolj oddaljene rojake v Avstraliji in pomagava bratom v Melbournu in Adelaidi, kadar gresta na zasluženi dopust. Tako sem se še isti teden, ko sem se vrnil iz Perth, podal na binkoštno soboto v Kew, ker je šel p. Ciril v domovino. Po njegovi vrnitvi, 26. julija, pa sem se odpeljal v Južno Avstralijo (SA) v Adelaido, kjer bom do vrnitve p. Janeza iz Slovenije sredi

oktobra. V tem času me je spremljala zavest, da bo treba vmes navduševati ljudi, mlade in manj mlade, za 31. mladinski koncert, ki bo 1. oktobra v Kew in po vrnitvi v Merrylands pakirati in se pripraviti na sprejem novih dolžnosti, ki mi jih je zaupalo vodstvo province. Ponovna prošnja, naj pride k sv. Rafaelu mlajši pater, ki bo sprejel vodstvo slovenskega verskega in kulturnega središča, je bila uslišana.

Prišel bo 38. letni p. Darko Žnidaršič z Brezj, meni pa je zato zaupana skrb za Marijino svetišče v Ribniški dolini. Po 20. oktobru bom na tem naslovu:

**p. Filip Fr. Rupnik OFM
Francišškanski samostan
NOVA ŠTIFTA 3**

SI - 1317 SODRAŽICA, SLOVENIJA

Zato: Nasvidenje pri Mariji Vnebovzeti pri Novi Štifti na Dolenjskem!

Bodi tik pred slovesom vsem, ki so mi v teh sedmih letih (to bo 15. oktobra) mnogo dobrega napravili, iskrena hvala. In Bog naj vam za vse, kjer sem živel in delal, bogato povrne!

pater Filip

Igralska družina Merrylands se je poslovila od svojega člana, patra Filipa. "Pripravili smo mu poslovilni večer, preden je odšel na delo v Perth, Melbourne in Adelaide, če bo pa prišel še kaj nazaj v Sydney, mu bomo pa napravili še eno slovo, saj Slovenci so vedno zadovoljni, kadar imajo dober izgovor, da kaj dobrega pojedjo ali popijejo. Ali, brez šale, pogrešali Vas bomo, pater Filip!"

Na romanju v SCHOENSTADT

Kar pogosto se odpravimo iz verskega središča Merrylands na romanje k slovenski kapelici v Penrose Park, manj pogosto pa se gre na obisk k Blagoslovljeni Materi Božji v Schoenstadt blizu Penritha pri Sydneyu.

Čudno je, da se pri tako veliki suši, kot jo imamo v Avstraliji, vedno pripravlja na dež, kadar se odpravljamo na romanje. Tako je bilo tudi ta dan, ko smo šli v Schoenstadt. Naložili smo se na mali avtobus pri verskem središču, Ivan Koželj je sedel za volan, pater Valerijan pa nas je priporočil sv. Rafaelu, da bi dež malo počakal, da opravimo romanje in odpeljali smo se.

Po cestah naokrog in cestah navzgor smo se vozili in že smo se znašli na visoki planoti, kjer med drevjem in cvetnimi nasadi stoji majhna kapela, vsa obraščena z zelenjem. Pridružilo se nam je še večje število slovenskih vernikov, ki so prišli z lastnimi avtomobili in vstopili smo v kapelico sredi planjave. Počutili smo se, kot da smo stopili nekaj sto let nazaj. Oltar, kipi, klopi, vse je na roko izrezljano iz lesa in vse je majhno, komaj za kakih trideset ljudi. Kdor ne pozna zgodbe Schoenstadta, se je čudil, zakaj je vse tako majhno in starinsko, saj je naokrog veliko prostora.

Gostoljubna sestra, ki sprejema obiskovalce svetišča, nam je povedala, da je mala kapela

natančna kopija originalne kapele v Schoenstadt u v Nemčiji, kjer se je začela organizacija cerkvenega reda, ki se je razširil po vsem svetu. V bližnjem gostišču, kjer sprejemajo romarje s kavo ali čajem, je razstava slik enakih svetišč iz vsega sveta, kjer povsod vidimo enako kapelo sredi nešteti različnih okolij, samo ozadje je drugačno, palme in morje na filipinskih otokih, južnoameriški gozdovi na drugi ali evropska pokrajina v različnih državah Evrope.

Po maši v kapelici, ki jo je opravil p. Valerijan po naročilu družine Bracar, smo si ogledali versko središče in se seznanili z delom, ki ga to središče opravlja še posebno med družinami, bolnimi in siromašnimi, še posebej s pomočjo romanja slike Blagoslovljene Matere Božje, ki potuje od družine do družine med vsemi, ki se posvetijo temu plemenitemu delu. **Martha Magajna, Sydney**

KRSTI:

TAHLIA JOSEPHINE BELL. Oče Steven, mati Irenka Bell roj. Bolko. Botra sta bila Nicholas Bell in Rebecca Sultana.

MICHAEL SEBASTIAN LIUZZO. Oče Sebastian Liuzzo, mati Veronika roj. Kosednar. Botri so bili Rita Liuzzo, Mathew Farfaro, Josi in Sandy DiPietro.

Oba krsta sta bila v cerkvi sv. Rafaela, Merrylands, 3. julija 2005.

Moderni časi:

Včasih smo imeli samo ministrante, sedaj pa to delo opravljajo tudi deklice: Veronika Konda in Lauren Stariha.

Miriam Stariha je pripravila spomin na papeža Janeza Pavla II., pri družinski maši v Merrylandsu, 22. maja 2005.

BISERNA POROKA

V nedeljo, 17. julija 2005, sta v naši cerkvi v Merrylandsu praznovala 60. letnico zakonskega življenja **VINKO in MARIJA OVIJAČ**. Poročila sta se v begunskem taborišču Judenburgu v Avstriji. Oba sta po rodu iz Gorenjske, Vinko iz Trboj, Marija roj. Mrak pa iz Prebačevega. Nato ju je življenjska pot vodila v Venezuelo, kjer so se jima rodili trije otroci: Olga, Marica in Karlo. Po dolgih letih življenja in trdega dela tam, sta se z družino preselila v Avstralijo in od takrat živita v Yagooni. Tu se jima je rodil še četrti otrok, Vinko ml. Ovijačeva družina je nudila prijazno in varno streho marsikateremu slovenskemu dekletu, da so

imele zavetje pred nevarnostmi in zlorabami. Oba slavljenca sta bila ves čas povezana s slovensko skupnostjo, društvom in verskim središčem sv. Rafaela, kjer je Marija vsa leta članica mešanega zbora ter voditeljica ljudskega petja. Po maši, ki se je zaključila z zahvalno pesmijo in Marija, skozi življenje, se je slavje nadaljevalo pri slovesnem kosilu v dvorani SDS v krogu slavjenčeve družine, otrok, vnukov, pravnukov in prijateljev. Želimo jima še naprej trdnega zdravja in božjega blagoslova, da bi bila še dolgo med nami. Naj omenim še to, da Marija prepeva že od svojega 8. leta starosti in ima najrajši Marijine pesmi. In to še danes. Prejela je od Boga dar lepega glasu in je ta dar vsa leta iz hvaležnosti uporabljala v Božjo čast.

Tri generacije slovenskih mater:
Mati Marija Ovijač, hčerka Olga Lah in vnukinja Veronika Hogan.

POKOJNI:

V petek, 6. maja 2005, je v Westmead bolnišnici umrl **JOŽE STRES**. Rojen je bil 18.3.1939 v Borjani. Bil je sin Ivana in Otilije Kramar. V Avstralijo je prišel leta 1962, tri leta pozneje se je v cerkvi Karmelske Matere Božje v Wentworthville poročil z Jožico Terlikar, ki je prav tako po rodu iz Borjane. Najprej je bil zaposlen pri Waterboard, nato pa 35 let v podjetju Tubemakers v Yennori. Svoj rojstni kraj je nazadnje obiskal leta 2002. Jože je zelo rad prišel na pomoč, ko smo ga prosili. Bolan je bil dve leti. Poleg žene zapušča v Avstraliji sinova Davida in Mihaela ter sestro Marijo Hrast, v Ljubljani pa sestro Doro. Pogrebna maša je bila opravljena v Merrylandsu, 10.5.2005, sledil je pokop na pokopališče v Rookwoodu.

V ponedeljek, 16. maja 2005, je v hrvaškem starostnem domu Kardinal Stepinac v St. John's Parku umrla **ANGELA CESAR roj. Kristan**. Rodila se je 26.4.1911, v vasi Petelinje pri Pivki. Z možem, ki je že 23 let med pokojnimi, je leta 1976 prišla v Avstralijo. Trije otroci pa so prišli že pred njo. Zakoncema Cesar so se rodili Ivan, ki je umrl že kot otrok, Franko, ki je poročen z Angelo roj. Sicilia, Marija in Marjan, ki je poročen s Štefanijo roj. Oleksin. Zapušča tudi 6 vnukov in 3 pravnuke. Pokojna Angela je bila verna krščanska žena in mati. Z možem Jožetom, ki je bil zaposlen pri železnici, sta se trudila, da sta lepo vzgojila otroke v težkih časih. Pred smrtjo, ko je že opešala, ji je hrvaški duhovnik podelil bolniško maziljenje. Pogrebna maša je bila v sredo, 18.5.2005, pokopana pa je bila v grob pokojnega moža na starem delu slovenskega pokopališča v Rookwoodu.

12. junija je v Canterbury bolnišnici umrl **SIMON SKUTNIK**. Rojen je bil 20.10.1930, v kraju Gortina nad Muto. V Avstralijo je prišel leta 1957 in leta 1964 se je v Newtownu poročil z Anastazijo, ki je grškega porekla. Pozneje sta živela v Earlwoodu. Pokojnik poleg žene zapušča hčerki Mary in Jenny, sina Nikolo ter 3 vnuke. Simon je bil dober mož, oče in stari oče, vesele narave in poštenega značaja. Pokopan je bil na Neodvisno pokopališče v Rookwoodu.

13. junija je v Sacred Heart Hospicu umrl **PETAR DJIKIČ**. Rojen je bil v vasi Zaljud v Bosni. Nekaj časa je bil zaposlen v Sloveniji, kjer se je leta 1952 poročil z Angelo Kovačič. Poroka je bila v

vasi Vreme. Leta 1956 sta prišla v Avstralijo. Petar je bil zaposlen v mlekarni v Melbourneu, nato sta se preselila v Sydney, kjer je Petar zbolel za rakom. Imel je dve težki operaciji in se zdravil v Prince of Wales bolnici v Randwicku. Živela sta v Mirabooka Crs., Little Bay. Pokojnik zapušča ženo Angelo in v domovini dva brata in eno sestro. Pogrebna maša je bila 17. junija v kapeli Srca Jezusovega v Rookwoodu, pokopan je bil na slovenskem pokopališču.

15. junija je v Bulli bolnišnici v Wollongongu umrla **MARIJA STEPANČIČ roj. Peterlin**. Rojena je bila 1.1.1920 v Šmartnem pri Kamniku kot hčerka Vincenca in Marije Borec. Leta 1959 se je v Marseille (Francija) poročila s Petrom Stepančičem, ki je po rodu iz Vojnika pri Celju. Pokojnica zapušča poleg moža še hčerko Bredo Brigito poročeno Dominis in tri vnuke, v domovini še sestro Danico, sestra Anica pa je umrla pred dvema mesecema. Pogrebna maša je bila 20.6.2005 v slovenski cerkvi v Figtree, pokopana pa na Kembla Grange pokopališču.

2. julija 2005 je v Strathfieldu umrla **SILVIJA GOTI roj. Qualizza**. Rojena je bila 14.12.1939 v vasi Polica – Videm (Italija) kot hčerka Jožeta in Cecilije roj. Beuzer. V družini je bilo sedem otrok. V Avstralijo je prišla leta 1970 in je bila poročena z Benitom. Poleg njega zapušča sina Gregorja in hčer Elizabeth ter enega vnuka in sestro Emilijo Rutar. Bolna je bila dve leti in je imela 6 operacij. Silvija je bila dobrega srca in je rada pomagala, kjer je bilo potrebno. Pogrebna maša je bila v Ashfieldu, 7.7.2005, pokopana je bila na slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

11. julija 2005 je v Canberri umrla **MARINKA DARIOL roj. Hodnik**. Rojena je bila 25.9.1964 v Logatcu kot hčerka Justina po rodu iz Logatca in Danice roj. Strnad iz Videm-Kompolje. V Avstralijo je prišla 8.6.1966. Poročena je bila z Gabrijelom (1997). Poleg njega in staršev zapušča 4 in pol let starega sina. Pogrebna maša je bila 14. julija v cerkvi sv. Mihaela, ACT. Pokopana je bila na Gunghalin pokopališču.

12. julija 2005, je v bolnišnici v Canberri umrl **GEZA DRVARIČ**. Rojen je bil 10.4.1949 v Bakovcih v Prekmurju, kot sin Petronile. V Avstralijo je prišel leta 1967. Leta 1985 se je v Canberri poročil z Dragico Jagušič. Poleg nje zapušča hčerko Kristino in sina Antona. Pogrebna maša je bila v

ponedeljek, 18. julija, v Wanniasa, ACT. Pokopan pa je bil na Woden pokopališču.

13. julija 2005 je v domu onemoglih v Fairfieldu umrl **FRANC GRBEC**. Rojen je bil 23.8.1937 v Vrbovem pri Ilirski Bistrici kot sin Franca in Francke roj. Brne. Zaposlen je bil v Snowy Mountains Scheeme. Bolan je bil zadnjih 15 let za sladkorno boleznijo. Vsa ta leta je zanj skrbela Jadviga, ki je poljskega rodu. V domovini zapušča sestro Francko in brata Jožeta, brat Tone je umrl pred štirimi leti v QLD. Pogrebna maša je bila opravljena v torek, 19.7.2005, v Merrylandsu, pokopan je bil na slovensko pokopališče v Rookwoodu.

15. julija 2005 je v Port Kembla bolnišnici umrl **JOHN KONRAD**. Rojen je bil 15.12.1930 v Hautmanstadt (Gradec) v Avstriji. Poročil se je 11.10.1958, v stolnici v Wollongongu, z Albino Tehovnik, ki je po rodu iz Preske na Gorenjskem. Hans je bil dolga leta zakristan, ko je bila v slovenski cerkvi v Figtree slovenska maša in je

ves čas zelo vestno opravljal to službo, za kar smo mu hvaležni in ga bomo pogrešali. Z veseljem je tudi pomagal, kjerkoli je bilo potrebno. Bolan je bil od lanskega novembra. Pokojni poleg žene zapušča sina Edvarda in Johna ter hčerko Silvijo. Pogrebna maša je bila 20.7.2005 v slovenski cerkvi v Figtree, pokopan je bil na Lakeside pokopališču v Daptu.

26. julija je v bolnišnici v Campbelltownu umrl **ALOJZ (Alex) HVALIČ**. Po rodu je bil iz vasi Loke pri Novi Gorici, kjer je bil rojen 27.4.1912. Do upokojitve je bil zaposlen v cementarni v Berrimi, potem pa je na svoji farmi prideloval zelenjavo in sadje ter prodajal na trgu. Zadnja leta je zanj skrbela vnukinja Sonia Slegers, ki je poskrbela tudi, da ga je običajno obiskal pater in mu podelil bolniško maziljenje in sv. obhajilo. Pogrebne molitve so bile opravljene 1.8.2005, v cerkvi sv. Mihaela v Mittagongu. Pokopan pa je bil na pokopališču v Bowral.

pater Valerijan

IZ SLOVENSKEGA DRUŠTVA SYDNEY

MATERINSKI DAN

Materinski dan pri Slovenskem Društvu Sydney smo proslavili v soboto, 14. maja, zvečer. Proslavo je začel moški pevski zbor »Rožmarin pod južnim soncem«. Zapeli so štiri pesmi, nato pa so po splošnem odobravanju in velikem ploskanju zapeli še dve pesmi na čast našim materam, mamicam in pramamicam. Predsednik SDS, Ivan Koželj, in Danica Petrič sta deklamirala nekaj pesmi prav tako na čast materam, nato pa

je po programu za veselo razpoloženje in za ples zaigral ansambel »The Masters«.

Izbrali smo tudi najstarejšo mamico, oziroma pramamico in ji poklonili šopek cvetja. To je bila gospa **ZENOBIJA KOZA**, stara 91 let, rojena 10.4.1914 na Poljskem in je z našo skupnostjo povezana kot tašča našega člana Johna Robarja. Šopek cvetja je dobila tudi najmlajša mamica, gospa **ELISABETH ERGAYER**, žena našega pevovodja Uroša Ergayerja. Elisabeth je dva tedna kasneje

Nastarejša
mami
ZENOBIJA KOZA
s predsednikom
Ivanom
Koželjem.

Balinarji: Predsednik balinarjev SDS Slavko Prinčič z Miro Smrdel (3. mesto) in Marto Tomšič (1. mesto).

rodila drugega otroka, hčerko Moniko. Čestitamo!

Ta večer smo imeli tudi bogat srečelov; pri žrebanju srečnega člana SDS je imel srečo Lojze Magajna, ki mu je žreb prinesel \$500.

NAGRADE MATERINSKEGA DNEVA ŠPORTNICAM

Za pokal materinskega dne so se pomerile članice ženskih sekcij v glavnih dveh športih našega kluba: Balinarska sekcija in Lovska sekcija v streljanju.

PROSLAVA DNEVA DRŽAVNOSTI RS V SDS

Številni Slovenci so se udeležili proslave Dneva državnosti Republike Slovenije v SDS. Na proslavi so sodelovali pevci moškega pevskega zbora Rožmarin pod južnim soncem s slovensko himno in številnimi slovenskimi pesmimi. Avstralsko himno je zapela, kot že večkrat, Rebecca Keen. Častni gost večera, častni generalni konzul Republike Slovenije, g. Alfred Brežnik, je imel kratek nagovor o zgodovini in pomenu razvojnih sprememb v domovini.

Rebecca Keen je zapela avstralsko himno.

Lovska sekcija: Predsednik Lovske sekcije SDS Štefan Šernek, Ana Šernek (2. mesto), Helena Zadravec (1. mesto) in predsednik SDS, Ivan Koželj.

Podeljene so bile tudi nagrade strelcem in balinarjem, ki so tekmovali za Pokal neodvisnosti Republike Slovenije. Med strelci so dobili nagrade za prvo mesto za moške Miro Djakovič, za ženske pa Helena Zadravec. Balinarji so se pomerili za Pokal neodvisnosti, ki sta ga podarila Virgilij Ferfolja in Ondina Gašperšič in prvo mesto so si priborili: Stane Tomšič, Jože Hampton in Janez Boštjančič. Čestitamo vsem zmagovalcem!

Štefan Šernek, Sydney NSW

Pevski zbor "Rožmarin pod južnim soncem" je nazdravil materam na proslavi materinskega dne v SDS.

Pokal neodvisnosti Republike Slovenije - Predsednik balinarjev Slavko Prinčič, predsednik SDS, Ivan Koželj, Ondina Gašperšič in Virgilij Ferfolja s pokalom, ki sta ga darovala z ženo Ondino ter nagrajenci Jože Hampton in Ančka Erzetič.

PROSLAVA DNEVA DRŽAVNOSTI RS V PARLAMENTU NSW

Kakor vsako leto je tudi ob letošnjem prazniku Dnevu državnosti Republike Slovenija častni generalni konzul Republike Slovenije gospod Alfred Brežnik s soprogo Jeni povabil diplomatske zastopnike drugih narodov, predstavnike slovenskih organizacij v NSW in posameznike na skupno proslavo praznika v restavracijo parlamenta NSW. Gospod Brežnik je imel krajši nagovor, v katerem je goste seznanil z najnovejšimi dogajanja v domovini, z daljšim nagovorom pa se mu je pridružil »Speaker of the House«, g. Aquilina, ki je v svojem govoru pokazal, da je precej dobro seznanjen z razvojem naše mlade države in še posebno z gospodarskimi odnosi med Avstralijo in Slovenijo.

V Parlamentu so goste sprejemali častni generalni konzul RS g. Alfred Brežnik z ženo Jeni in odpravnik poslov Veleposlaništva RS g. Bojan Bertoncelj.

Zmagovalci - dobitniki priznanj za Slovence leta 2004 na klubu Panthers - Triglav.

Piše Martha Magajna

KLUB PANTHERS, ST. JOHNS PARK - TRIGLAV

BALINARJI:

V zadnjih nekaj mesecih smo imeli v klubu Panthers Triglav kar dve pomembni tekmovanji: klubsko tekmovanje za pokal materinskega dne in medklubska tekmovanja za pokal dneva državnosti Republike Slovenije. Na medklubska tekmovanja za pokal dneva državnosti so bili povabljeni balinarji vseh slovenskih klubov iz Sydneya, Canberre in Wollongonga. Tekmovanja se je udeležilo poleg balinarjev Triglava precejšnje število tekmovalcev iz SDS in tudi eden (Jože Železnik) iz Wollongonga. Prvo mesto so dobili Marija Krančič, Janez Boštjančič, Karlo Lenarčič in Toni Fabjančič. Čestitamo!

SVETOVNO MLADINSKO PRVENSTVO V BALINANJU - LETOS V SLOVENIJI!

Triglavski trener v balinanju Lojze Magajna je bil postavljen za trenerja – managerja mladinske ekipe, ki bo zastopala Avstralijo na svetovnem mladinskem prvenstvu v balinanju. To prvenstvo bo letos potekalo v Novi Gorici v Sloveniji in tako bo Lojze v mesecu septembru letos obiskal Slovenijo s skupino izbranih najboljših mladih balinarjev (med katerimi na žalost ni nobenega Slovenca).

Zmagovalci medklubskega tekmovanja za pokal dneva državnosti Republike Slovenije: Karlo Lenarčič, Toni Fabjančič, Marija Krančič in Janez Boštjančič.

Pokal materinskega dne si je priborila Dora Hrvat in s podporo Lojzeta Magajne in mladega Luka Minerja, ki pri svoji starosti (ali mladosti:14 let!) že prav dobro balina. Čestitamo, Dora! (in seveda tudi obema pomagačema!).

PROSLAVA DNEVA DRŽAVNOSTI RS, ZDRUŽENA S PODELITVIJO PRIZNANJ SLOVENCEM LETA

V Klubu Panthers Triglav se vsako leto skupaj s proslavo dneva državnosti Republike Slovenije podeljujejo tudi priznanja najzaslužnejšim Slovincem leta na vseh različnih področjih delovanja, pa naj bo to delo v šoli, v službi ali pri prostovoljnem delu za slovensko skupnost. S

takimi priznanji se najlepše proslavi dan Slovenije. Letošnje proslave so se udeležili odpravnik poslov Veleposlaništva Republike Slovenije g. Bojan Bertonec, p. Valerijan Jenko, predsednik SDS Ivan Koželj, Anita Lever in Nick Vickers iz Avstralsko-Slovenskega Instituta, predsednik in odborniki kluba Panthers Triglav in številni drugi zavedni Slovenci.

Program je vodila naša radijska delavka Tanja Smrdel, ki je tudi pripravila krajši video o zmagovalcih iz preteklih let. Moški pevski zbor "Rožmarin pod južnim soncem" pod vodstvom Uroša Ergaverja je zapel obe himni in še več lepih slovenskih pesmi, po programu pa so za ples igrali člani ansambla "The Masters". Komisija za podelitev priznanj pod vodstvom Walterja Šuberja je letos izbrala sledeče zaslužne Slovence: Najzaslužnejša prostovoljna delavka leta: Danica Petrič; najzaslužnejša prostovoljna delavka iz starejše generacije: Marija Grosman iz Newcastla; najzaslužnejša dijakinja leta: Rebecca Keen; visoko priznanje v kategoriji za dijaka leta je dobil: Daniel Šuber; najzaslužnejša učenka leta: Stephany Šuber; najzaslužnejši študent leta: Robert Mikuletič.

Daniel Šuber se podelitve ni mogel udeležiti, ker je bil ob istem času na večdnevni vajah, na katerih se kadeti avstralskega letalstva pripravljajo na kasnejši sprejem v vojaško letalsko akademijo. Namesto njega je priznanje sprejela njegova mati, Kristina Šuber.

TRIGLAVSKI POPOTNIKI V KANGAROO VALLEY

V mesecu maju smo se peljali z avtobusom na izlet v Kangaroo Valley. Pot nas je peljala skozi Mittagong, kjer smo se ustavili v parku za jutranjo kavo ali čaj s kapljico kačje slin zraven, potem pa naprej do Fitzroy Falls slapov. To je nad vse prijetna izletniška točka malo naprej od Moss Vale, sredi gozdov in zelenja, oddaljena kako uro in pol od Sydneya. Od tam smo

**Nad slapovi Fitzroy Falls:
Vima Jušič, Zofija Šajn in Angela Zadel.**

krenili po vijugasti cesti, ki se je zvijala kakor kača navzdol proti morju v Kangaroo Valley. V prijetnem in slikovitem naselju, ki je zgodovinsko zaščiten, smo imeli kosilo v starinski gostilni ali Pub-u. Po kosilu smo nadaljevali pot navzdol proti morju, na poti pa smo uspeli najti tudi vinograd »Jasper Valley Vinery«, (Slovenci vedno najdemo kje kak vinograd!), kjer smo posedli po klopih na sončnem vrtu, pokušali domače vino in občudovali lepoto zelenih hribčkov in dolin, ki obdajajo vinograd. Pokrajina, posejana z rdečimi in pisanimi kravami, je vzbujala občutek, kot da smo v nedeljo po nauku doma v Sloveniji na sosedovem vrtu pod hruškami, v pogovoru s sosedi. Tako lepo, mirno in prijazno je bilo, da smo se kar težko odtrgali in se spet naložili na avtobus za pot mimo Wollongonga domov v Sydney.

Na vrtu vinarne Jasper Valley: veseli popotniki.

HASA (Zgodovinski arhivi avstralskih Slovencev)

Pretekli mesec so se v klubu Panthers Triglav zbrali odborniki HASA (Zgodovinskih arhivov avstralskih Slovencev), skupaj s sodelavci in raziskovalci, da bi se pogovorili o nadaljnjem delu. Na sestanku so poleg

Sestanek HASA: Častni generalni konzul Alfred Brežnik, Olga Lah, Peter Marinič, Martha Magajna, Tanja Smrdel, Peter Krope, Marija Grosman, Nick Vickers in Margaret Hatežič.

predsednice HASA, Tanje Smrdel, podpredsednice Margaret Hatežič iz Wollongonga, tajnice Marije Grosman iz Newcastla in direktorice HASA Olge Lah sodelovali tudi soustanovitelji HASA, častni generalni konzul RS g. Alfred Brežnik, zastopnik Avstralsko-slovenskega Instituta Nick Vickers, predsednik kluba

Panthers - Triglav Peter Krope in Martha Magajna, ki dela pri HASA kot raziskovalka. Kot gost se jim je pridružil tudi Peter Marinič iz Canberre, mlad Slovenec, ki je po poklicu arhivar in dela pri vladnem oddelku za okolje in zgodovinsko dediščino v Canberri in je pokazal pripravljenost pomagati odboru HASA pri delu. Odbor je izdelal in sprejel poseben obrazec, s katerim bo olajšano zbiranje podatkov o osebni in društveni zgodovini

posameznih članov slovenske skupnosti, da bi se ti podatki lahko ohranili v naših arhivih.

Zahvala z misijskih poljan

Pošiljam fotografije iz Nangome, ki sem jih posnel ob zadnjem obisku misijona. Sestre se zelo trudijo, da bi uspešno vodile bolnišnico. Država jim daje premalo sredstev, da bi se lahko posvetile delu z mirnim srcem. Vedno jih skrbi: kaj bomo dale v lonec za bolnike, kako bomo kupile zdravila, gorivo za rešilni avto, vzdrževanje le tega in bolnišnice....

Zato jim je bil tako dobrodošel dar, ki ste ga zbrali bralci Misli in bi se sestre rade zahvalile preko mene vsem dobrotnikom. Doktor Yakaragije večkrat nima najnujnejših zdravil za operacije. Tako pošilja bolnike v lusaško bolnišnico, kar pa je drago in včasih tudi usodno.

Ne dolgo tega sem obiskal lusaškega nadškofa Medarda Mazombweja.

Izrazil je zaskrbljenost za sestre in za bolnišnico v Nangomi. Tudi on je hvaležen za darove, ki jih zbirate v Avstraliji in se še priporoča.

Vse dobro želim in Vas pristrčno pozdravljam.

p. Stanko Rozman, Malawi, Afrika

Dr. Yakaragije s sodelavci bolnišnice v Nangomi.

Šolske sestre obnavljajo pastoralni center v Ilirski Bistrici

Spoštovani p. Ciril!

Prav lep pozdrav iz Ljubljane. Sem provincialna predstojnica notredamskih sester, včasih smo se že od blizu videli, morda se me kaj spomnite.

Na Družino sem nesla kratek prispevek o obnovi naših prostorov v Ilirski Bistrici, ki bo v prihodnji Družini. G. Petrič mi je svetoval in dal vaš E-naslov, naj tudi Vam pošljem, da bi morda objavili v Vašem slovenskem listu. On pravi in tudi sestre so mi rekly, da je veliko ljudi v Avstraliji iz okolice Ilirske Bistrice. Iz prispevka boste razbrali, da pripravljamo Dom Matere Terezije - nekakšen duhovno pastoralni center. Zavedamo se potrebnosti tega projekta, ki bo namenjen širši okolici, pa tudi velikosti stroškov za obnovo in vzdrževanje. Če se Vam zdi primerno, da lahko v kakšni obliki objavite pri Vas, vam bomo hvaležne. Če bi kdo spraševal, kako poslati prispevek, bi bila ena možnost na transakcijski račun:

Štefka Bizjak, Šišenska 56

1000 Ljubljana, Slovenija,

Reiffeisen Krekova banka

SWIFT CODE: KREK SI 22

Acc. NR.: 24200-1001693806

V Ilirski Bistrici – Trnovem Šolske sestre de Notre Dame obnavljajo prostore, ki so jim bili letos dokončno v zelo slabem stanju vrnjeni. Ta del

Sproščeni mladi s sestro na dvorišču.

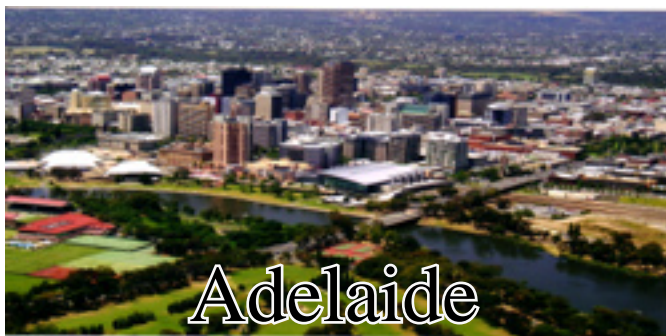
samostana so poimenovala Dom Matere Terezije, po njihovi blaženi ustanoviteljici Materi Tereziji Jezusovi Gerhardinger (1797 – 1879), ki je vse svoje moči posvetila vzgoji v najširšem pomenu besede. Želela je ljudi približati Bogu in Boga ljudem. Prav to je namen sester, ko so se odločile obnoviti ta del samostana. Pred II. svetovno vojno so imele tu sestre vzgojno izobraževalno središče, ki je bilo nasilno prekinjeno. Zelo želijo, da bi ti prostori ponovno oživel in bi se tu odvijale dejavnosti, ki bodo pripomogle k poglobljanju vere in osebni rasti vseh, ki se bodo tu zbirali. Vzgjati želijo za življenje po krščanskih vrednotah za upanja polno prihodnost. Dom je načrtovan tako, da se bodo v njem zbirale skupine vseh starosti na duhovnih vajah, raznih seminarjih, delavnicah, tečajih in predavanjih. Prostori bodo namenjeni tudi skupinam za samopomoč ter otrokom, mladim in odraslim za kakovostno preživljanje prostega časa.

Nekaj sredstev so sestre dobile od denacionalizacije, sicer pa zaupajo v Božjo Previdnost in dobroto ljudi. Hvaležne bodo za vsak najmanjši dar. V tem času negotovosti in zmede želijo biti sestre orodje v Božjih rokah in prispevati, da bi v tem Domu mnogi našli notranji mir, upanje in moč za pravo življenjsko usmeritev.

**Štefka Bizjak (provincialna
predstojnica notredamskih sester v Sloveniji)**

Hiša, ki je bila sestram vrnjena v zelo slabem stanju in so jo že pričele obnavljati. Prostori bodo služili za duhovne vaje skupinam vseh starosti, za seminarje, različne delavnice...

p. Janez Tretjak OFM
HOLY FAMILY SLOVENIAN MISSION
51 Young Avenue
WEST HINDMARSH SA 5007
Tel.: 08 8346 9674
Fax.: 08 8346 2903
Email: tretjakj@picknowl.com.au

Na materinski dan, pravijo, da se niso veliko pripravljali, a vseeno je bilo lepo in prisrčno. Za program je poskrbela Andreja Dermol, nečakinja patra Janeza, ki je tudi staršem z lepoto besede in spoštovanja spregovorila.

Za Telovo je naše ljudstvo postavilo tri oltarje/kapelice; eden je bil Slomškov, za ureditev so poskrbeli Angelca Dodič ter Marija in Jože Vuzem.

Mladi in manj mladi Slovenci po naših verskih in kulturnih središčih se pripravljajo na mladinski koncert, ki bo letos 1. oktobra v Kew. Zanimivo in posnemanja vredno pa je v Adelaidi to, da so na tretjo nedeljo v juliju pripravili BBQ kosilo, da bodo, z dobičkom pomagali nastopajočim plačati pot v Melbourne in nazaj.

Veliko je dela in pomembno je obrezovanje okrasnih in sadnih dreves okrog cerkve in hiše. Za vse to skrbno opravljeno delo se moramo zahvaliti zakoncem: Milanu in Pavli Čeligoj, Albini in Branku Kalc ter Mariji in Jožetu Vuzem.

Kjer so ljudje dobre volje, radi poskrbijo za presenečenja. Ne da bi pričakoval so svojega dušnega pastirja kar precej pred rojstnim dnevom (21. avgust), ko bo obhajal 60. letnico življenja,

ali bolje: 53. letnico + GST., povabili na slovesno kosilo v zahvalo za delo, ki ga je zanje opravil v teh 25. letih. Glavno skrb je prevzela nase Angela Dodič, ki je spekla veliko in tako okusno torto, da se je slavljenec kar malo pregrešil, ker jo je kljub sladkorni bolezni jedel...

Tik pred odhodom na dopust je še na letališču ponovil, kako lepo je bilo in kako je svojemu ljudstvu za to in druga dela ter vso pozornost, hvaležen.

Pater Janez se je podal na zasluženi dopust v Slovenijo 28. julija 2005. Med domačimi bo do sredine oktobra. V času njegove odsotnosti skrbi za ljudstvo, ki je njemu zaupano, podpisani 'stari znanec' vseh misijskih središč, p. Filip iz Sydneya. Ker sva pri svetem Rafaelu dva patra, lažje poskrbiva za Slovence, ki so oddaljeni od naših središč (WA in QLD) in sva tudi v pomoč bratom v Melbournu in Adelaidi. Zaradi pomoči – nadomeščanja bratov v sosednih misijskih postojankah, je moral starosta slovenske pastore v Avstraliji, p. Valerijan Jenko ofm, kar sam delati na obsežnem delovnem polju od 1. maja in vse do sredine oktobra. Veliko dela ima, a se že veseli mlajše delovne moči, patra Darka, ki se pripravlja na pot v Avstralijo. Vse kaže, da bo lahko prišel šele, ko se bom preselil k Mariji Vnebovzeti pri Novi Štifti. Po 16. avgustu bo do sredine oktobra p. Darko mene nadomeščal v Novi Štifti.

V letošnjem evharističnem letu so bile po vseh naših verskih središčih v Avstraliji lepo pripravljene telovske procesije. V Adelaidi jo je vodil pater Janez, v Melbournu p. Ciril in p. Filip, v Sydneyu p. Valerijan, ki ga vidimo na fotografiji. Naj nas ohranja Božji blagoslov!

p. Ciril A. Božič, OFM
Marija Anžič, laična misijonarka
Ss.CYRIL&METHODIUS SLOVENIAN MISSION
Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO BOX 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787, (03) 9853 8118
Mobile: 0412 555 840 Fax: (03) 9853 6176
E-mail: ciril@infoxchange.net.au
DOM POČITKA - MOTHER ROMANA HOME

DANAŠNJE POROČILO o delu in novicah v Melbournu prihajajo tokrat kar iz Južne Avstralije – Adelaide. Hvala Bogu in dobrim ljudem za lepa doživetja pri svetem Cirilu in Metodu v času od sredine maja do konca julija.

Zanimivo in hkrati resnično: Že ponovno me je sprejel v Melbournu na letališču tajnik Veleposlaništva RS v Canberri g. Andrej Rode z ženo Moniko in družino. Komaj smo se v Kew pozdravili, smo že krenili (Rodetova družina z mamo in Marija Anžič) pod vodstvom patra Cirila na Philip Island gledat 'moje otoke'. Lepo nam je bilo. Vrnili smo se pozno zvečer, kar so 'zakrivili' mali pingvini, ker so se prikazali šele, ko je sonce zašlo.

Na binkoštno nedeljo, 15. maja, smo imeli telovsko procesijo. Oltarje so skrbno pripravili in pri procesiji sodelovali člani slovenskih društev: oltar slovenskega društva Melbourne je bil pred domom matere Romane, oltar društva Ivan Cankar iz Geelonga pri 'kozolčku', Planice pri sv. Antonu, St. Albansa pred lurško votlino in Jadrana na vrhu cerkvenih stopnic. Tu smo evharistično slavje tudi zaključili.

Dolgo napovedani in težko pričakovani dan odhoda na dopust se je približal. Pater Ciril in Marija sta odpotovala v torek, velika skupina dopustnikov, ki je šla po 'bljižnici' preko Amerike v Slovenijo pa nekaj dni pozneje. Na nedeljo svete Trojice je bilo odprtje in blagoslov slovenskega skrbstvenega in informacijskega urada, ki je še isti dan začel z delom in ima svojo pisarno v delu razreda Slomškove šole. Vsako nedeljo po deseti maši bodo predstavniki skrbstva na

razpolago ljudem, da jim bodo svetovali in po svojih močeh pomagali.

V soboto, 28. maja, je bilo veselo vzdušje v domu Matere Romane, ogled obnovitvenih del doma matere Romane in blagoslov ter prijateljski prigrizek... V nedeljo, 26. junija, na dan državnosti, smo molili tudi za našo domovino Slovenijo. Takoj po maši smo že v cerkvi slišali nekaj doživetij s 'spočetja' in 'rojstva' naše Slovenije. Pred domom matere Romane smo prisluhnili govoru in bili pri dvigu zastav: slovenske, avstralske in evropske. Slovesnosti so se kar naprej sledile. Na prvo nedeljo v juliju smo slavili zavetnika cerkve in oltarnega občestva, pa tudi zadnjih dveh varuhov tega misijskega središča, patra Metoda, ki je sedaj v Lemontu v ZDA in patra Cirila, letošnjega srebrnomašnika, ki je ta dan pridigal na novi maši v Bogojini v Prekmurju in že na raznih krajih 'srebril' skupaj z drugimi brati jubilanti. Kakor vedno, je bila tudi v tem času na 2. nedeljo v mesecu sveta maša za naše rojake v Geelongu in v St. Albansu.

Sestra smrt je le malo prizanašala našemu ljudstvu. V zadnjih dneh maja je umrl 83-letni

Utrinek s praznovanja dneva državnosti v Kew.

Vincent Repp. 26. junija smo pokopali pri Saint Paschalu V Box Hillu našega brata in prijatelja slovenskih frančiškanov, bivšega provinciala avstralskih frančiškanov in generalnega definatorja patra Mauricija Christopherja West ofm. 24. julija pa je v bolnišnici, kmalu po prejemu zakramentov, umrla Jožica Preložnik. Pokojnim se je pridružil tudi Franc Šenkinc iz St. Albansa.

Približal se je čas vračanja naših dopustnikov. V glavnem vsi so hkrati odšli na dopust, vračali pa so se 'po kapljicah', kajti domovina je še vedno kraj, ki človeka privlači, četudi je že dolga desetletja v izseljenstvu.

p. Filip

LASTOVKE SO torej spet doma, bi lahko nadaljeval zapis patra Filipa. Patru Filipu se iskreno zahvaljujem za njegovo veselo in zavzeto služenje v Melbournu. Med nami bo zopet za slovenski koncert, 1. oktobra 2005, kmalu zatem pa on odleti proti Sloveniji, k Mariji Vnebovzeti v Novo Štífto na Dolenjskem. Med tem pa mu želimo še toplih pomladnih dni v Avstraliji, preden zakoraka v pozno slovensko jesen.

V torek, 26. julija, smo imeli zvečer molitve za pokojno Jožico Preložnik. Pri molitvi zanjo smo se spomnili tudi pokojnega patra Bazilija, ki je umrl prav na ta dan pred osmimi leti. Med nami je bil še p. Filip. Naslednji dan sva še skupaj darovala pogrebno sveto mašo, potem pa ga je Marija odpeljala na letališče, od koder je odletel v Adelaido. Delo nas je nato povleklo v svoj tok: Že v prvih dveh tednih dva pogreba, dva krsta, zapisnik za poroko, priprava na še en krst, prvi petek in prva sobota, obiski v bolnišnicah, priprava še ene poroke, sestanek kulturnega odbora in priprave na 31. slovenski koncert, seja pastoralnega sveta, urejanje gospodarskih in finančnih zadev, odpiranje in urejevanje pošte (poleg pisemskih pošiljk je čakalo še 167 E-mailov na ime Ciril in 269 na Misli) obisk v Detention centru, pisanje priporočil, konzularne ure, priprava nove številke Misli, redno pastoralno delo, ...

DOGODKI PRED NAMI

O predstavi Županove Micke 13. in 14. avgusta v Kew bomo pisali v prihodnji številki Misli.

Očetrovski dan je prvo nedeljo v septembru, toda po naši lanskoletni odločitvi ga bomo skupaj praznovali eno nedeljo prej – to je zadnjo nedeljo v avgustu, 28. avgusta. Po maši bo program v

dvorani. Materam se priporočamo za pecivo in razne dobrote za skupno pogostitev.

Slomškova nedelja bo 25. septembra. Pred nami je 31. slovenski koncert, ki bo v naši dvorani v soboto, 1. oktobra 2005, ob 4.00 popoldne. Vzpodbujamo in vabimo k pripravi tega vsakoletnega srečanja. Prijavnice za koncert so na voljo v vseh naših verskih središčih. **V nedeljo, 2. oktobra 2005, bo ob 10. uri dopoldne v naši cerkvi maševal pomožni škof dr. Hilton Deakin, odgovoren za pastoralo izseljencev v nadškofiji Melbourne.**

V GEELONGU je sveta maša vsako drugo nedeljo v mesecu ob 11.30 dopoldne.

V ST. ALBANSU je sveta maša vsako drugo nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne.

V MORWELLU je sveta maša vsak drugi mesec četrto nedeljo v mesecu – tako bo 28. avgusta, 23. oktobra in v decembru na sam božični dan, v nedeljo, 25. decembra.

ALBURY-WODONGA: V WODONGI bodo na prvo adventno nedeljo, 27. novembra 2005, molitve za pokojne na pokopališču ob 6.00 zvečer ter ob 7.00 zvečer sveta maša.

Hvala patru Filipu, novemu pastoralnemu svetu in vsem mnogim sodelavcem na različnih področjih skrbi in dela našega misijona. Kuvertica, ki je bila priložena pismu ob žeganju, je dar, ki bo šel na zavarovalnico za zavarovanje Public Liability – General ter Personal Accident – Voluntary Workers. Letošnja vsota za to je \$5106.17. Vrnilo pa se je 153 kuvertic s skupno vsoto \$4008. Bog povrni!

Tretjo nedeljo v juliju sta za družinsko kosilo poskrbela za presenečenje z izredno okusnimi klobasami Stojan in Vera Brne s hčerko Katarino in sinom Lukom ter sodelavci Marijo in Janezom Rotarjem, Rožico Pirc, Jožetom Rozmanom in Julko Erzetič. Bog lonaj za izredno delo, ki ste ga poklonili skupnosti. Hvala društvu sv. Eme za požrtvovalno delo v organizaciji in izvedbi rednih družinskih kosil vsako tretjo nedeljo v mesecu po deseti maši. V avgustu in oktobru bo poskrbela za kosilo utečena ekipa iz Campbellfielda, v septembru pa prav tako utečena skupina iz St. Albansa. Predsednici Olgi Bogovič in njenemu možu Tonetu pa želimo srečno pot v Slovenijo, veliko lepih trenutkov tam in nato srečno pot nazaj domov, v Kew.

JOŽE in NADA BOLE iz Glenroya - Melbourne, sta 11. junija letos praznovala petdeseto obletnico poroke. Jože je doma iz Slavinje pri Hruševju in Nada iz Selc pri Pivki. Poročila sta se v St. Patrick's Cathedral v Melbournu. Njuni otroci: Eddy, Veronica, Nick, Daniel in Nicola in prijatelji voščijo ob njunem jubileju in jima želijo veliko sreče, zdravja, veselja in še veliko let skupnega življenja. Bog pa naj spremlja in blagoslavlja vse Vajine korake in poti.

Eddy, Veronica, Nick, Daniel in Nicola

FREDERIK in TONČIKA NEMEČ sta 30. aprila letos praznovala 50 let poroke v družbi sorodnikov in prijateljev. Čestitali in zaželeli smo jima ob tem visokem jubileju zdravja ter klicali še na mnoga leta.

Jože in Olga Dobrovšak

KRSTI: Olivia Catherina PASE, rojena 12.01.2005, Malvern VIC. Mati Marie Elizabeth Sivec, oče Craig Pase. Botra sta Louisa in Roberto Pase. Sv. Ciril in Metod, Kew, 31.07.2005.

Jennifer Hilda ROBERTSON, rojena 14.02.2005, East Melbourne VIC. Mati Kristina Vidovič, oče Steven Alexander Robertson. Boter John Vidovič, priča krsta Narelle Robertson. Sv. Ciril in Metod, Kew, 06.08.2005. Čestitamo!

POKOJNI:

VERA GRŽINIČ roj. POLJAK je umrla 18. maja 2005 na svojem domu v Noble Parku. Rojena je bila 27.10.1925 v Šmihelu pri Šempasu v Vipavski dolini. V Trstu se je 16.11.1946 poročila z Milanom Gržiničem. Z ladjo Fairsea sta Vera in Milan prispela v Melbourne 29.11. 1954, s hčerko Nadio in sinom Borisom. V Milduri se jima je rodila še hčerka Sonja. Zadnja leta si je Vera želela še enkrat videti svoje kraje. Lani sta jo spremljali domov obe hčerki in tam so skupaj praznovali 50-letnico njenega prihoda v Avstralijo. Obiskala je vse sorodnike v Sloveniji in v Trstu. Izredno veselje je bilo zanjo srečanje z najmlajšo sestro v Semedeli pri Koprju. Pogrebno mašo je daroval Fr. Kevin Davin v cerkvi St. John Vianey v Mulgrave 26.5.2005. Pokopana je na pokopališču

Springvale. Hčerka Nadia je zapisala, da ji je bila mama prijateljica v najboljšem pomenu. Zapušča hčerki Nadio in Sonjo, sina Borisa in zeta, vnukinjo Karin in vnuka Jasona in Paula ter malega pravnuka Daniela. Mama, počivaj v Božjem miru! **Hvaležni otroci: Nadia Seaman s sestro in bratom.**

VINCENT REPP je umrl po kratki bolezni 30. maja 2005. Rojen je bil 26.03.1922 v Razkrižju. Leta 1950 se je poročil z Marijo Smolkovič. Leta 1957 sta prišla v Melbourne k Marijinemu očetu Franku Smolkoviču. Po dobrih dveh letih sta si postavila svojo hišo v North Ringwoodu. Vincent je bill mizar-rezbar in je ustvaril mnogo umetnin. Zapušča ženo Marijo, v Sloveniji sestro, tu pa veliko prijateljev. Molitve zanj so bile v naši cerkvi v Kew 2.6.2005 in naslednji dan pogrebna maša ter nato pogreb na Keilor pokopališču.

ANTON DEL FORNO je umrl 20.07.2005 v Royal Melbourne Hospital. Rojen je bil 14.02.1930 v Carpino Foggia v Italiji. V Avstralijo je prišel leta 1955 in se leta 1965 poročil z Zoro Bubnič, doma iz Poljan pri Podgradu. Molitve zanj so bile v cerkvi Corpus Christi in naslednji dan,

28.07.2005, pogrebna sveta maša ter nato pogreb na pokopališče Keilor. Anton zapušča ženo Zoro, sinova Dominika in Johna, hčerko Marijo ter vnuke Stevena, Alana, Rebecca, Georgio in Alano, sestro v Avstraliji ter sestro in brata v Italiji ter njihove družine.

JOŽICA PRELOŽNIK roj. **GRAMS** je umrla po osmih mesecih rakove bolezni 24.07.2005 v Heidelberg Rapatriation Hospital. Še dan pred smrtjo ji je p. Filip podelil zakramente za umirajoče, p. Ciril pa že prej obiskoval na domu in v bolnišnici. Rojena je bila 06.10.1941 v Radovljici, potem pa je živela v Ljubljani. V Avstralijo je prišla leta 1959. Rada se je družila z rojaki, predvsem je veselo sodelovala pri različnih dejavnostih Slovenskega društva Melbourne na Elthamu. Molitve zanjo so bile 26.7., naslednji dan pa pogrebna sveta maša v naši cerkvi v Kew ter nato pogreb na Keilor pokopališču. Zapušča moža Marjana, sinove iz prejšnjega zakona Roberta in Garryja z družinama ter sina Davida Oder in sestro Mileno Barat z možem Ivanom in družino. Sestra Zvonka Jurečič je umrla v Melbournu leta 2003.

V nedeljo, 24. julija 2005, so v stanovanju v St. Albansu, kjer je živel, našli mrtvega **FRANCA ŠENKINCA**. Rojen je bil 26.11.1935 v vasi Mereče pri Ilirski Bistrici, očetu Francu in materi Jožefi roj. Karluža. Ko je bil star sedem let, je bila vsa družina poslana v koncentracijsko taborišče v Italijo. V otroštvu je bil ministrant. Pozneje se je izučil za zidarja in 19 let star je pobegnil v Italijo od tam pa prišel v Avstralijo. Najprej je bil v Bonegilli, nato v Pyramid Hill leto dni, od tam pa se je preselil v St. Albans, kjer je našel delo pri Smorgan Meat Industry. Večkrat je menjal delo in na koncu pristal v mizarstvu. Leta 1985 je prevzel delo hišnika pri slovenskem klubu Jadran in je tam živel 18 let. Leta 1982 se je poročil, a zakon je kmalu razpadel. Zapušča sestro Marijo Skok z možem Tonetom in družino, sestro Štefanijo Andlovec v Brisbanu, brata Slavka v Sloveniji in nečake. Brat Ivan je umrl v Franciji. Pogrebna maša je bila 04.08.2005 v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu ter nato pogreb na pokopališče Keilor. Njegov grob številka 885 je na slovenskem skupnem pokopališču, v neposredni bližini križa in kipa žalujoče Slovenke. To je bil zadnji prazen grob na slovenskem pokopališču. Prazen je le še grob ob patru Baziliju. Ta pa je že tudi rezerviran.

KARLO FERFOLJA je umrl 31.07.2005 v Junee District Hospital. Rojen je bil 11.11.1924 v vasi Selo na Krasu. V Avstralijo je prišel leta 1955. Zapušča ženo Marijo, tri otroke, tri vnuke. Pokopan je bil na Junee Lawn Cemetery. Naj počiva v miru!

Po naročilu svoje mame Marije Ferfolja sporoča njena hčerka Mary Perry roj. Ferfolja.

Hvala za vsa sporočila. Sožalje vsem sorodnikom, umrli pa naj po Božjem usmiljenju uživajo večni pokoj.

p. Ciril

ZAHVALA

V težkem času ob prezgodnji izgubi mojega dragega moža **VINCENTA REPPA** se želim toplo zahvaliti vsem prijateljem in znancem, ki ste mi izrekli sožalje, podarili cvetje in se udeležili molitve rožnega venca in pogreba. Hvala p. Filipu za rožni venec in pogrebno mašo ter za spremljanje na zadnji poti. Posebna hvala družini Ivana Petelina, ki mi je stala ob strani v tako hudem in težkem času. Naš dragi Vincent, počivaj v Božjem miru.

Žalujoča žena Marija.

Delnice, pridobljene na podlagi lastninskih certifikatov

Vsem zainteresiranim za prodajo delnic, pridobljenih na podlagi lastninskih certifikatov, sporočamo, da lahko v primeru, da se ne bodo osebno oglasili v poslovalnici, pooblastijo osebo, ki jih bo v Sloveniji zastopala pri izvršitvi prodaje le teh.

Pooblastilo mora biti overjeno na konzulatu v Avstraliji in mora vsebovati podatke imetnika delnic in vsaj ime in priimek, naslov ter enotno matično številko - EMŠO pooblaščenca. Prav tako mora biti na pooblastili naveden račun, na katerega se bodo nakazovala sredstva od prodaje delnic. Pooblastilu prosimo priložite še kopijo veljavnega osebnega dokumenta (osebna izkaznica ali potni list), davčno številko ter izpisek stanja na računih vrednostnih papirjev v centralnem registru (potrdilo o količini in vrsti delnic).

V primeru, da imetnik še nima slovenske davčne številke, lahko njen dvig na pristojnem Davčnem uradu v Sloveniji, prav tako uredi pooblaščenca oseba na podlagi kopije osebnega dokumenta imetnika delnic. To obvestilo velja vsem rojakom, ki ne vedo oziroma niso še ničesar ukrenili glede delnic, ki nam je vsem slovenskim državljanom darovala 'mati Slovenija' ob osamosvojitvi. Želim Vam, da boste uspešni.

Helena Leber, Melbourne VIC

DAN DRŽAVNOSTI

Nekaj misli in doživetij ob prazniku

Bil sem na Sv. Višarjah, v župniji Žabnice (Camporosso in Valcanale) v letih od 1986 do 1995 - devet let. Ker sem bil prijateljsko povezan z vsemi, ki jim je bila skrb ohraniti slovenski jezik v zamejstvu v Kanalski dolini, sem se zanimal, kako je v domovini Sloveniji - v Jugoslaviji. Ko je začela rdečina, posebej po letu 1980, izgubljeni svojo barvo in se je bližal plebiscit, da se osamosvojimo, sem šel glasovat v Radovljico, kamor spadajo Brezje, kjer je bil moj dom, četudi sem bil v Italiji. Na slavje v Cankarjevem domu v Ljubljani sem šel s predstavnikom tamkajšnjih Slovencev, Salvatorjem Venosijem, zakristanom na prej omenjeni Božji poti in sem z rojaki Slovenci doživljal veselje nad zmago. To je bilo izredno doživetje, ki je ne samo v domovini, ampak kjerkoli po svetu smo bili Slovenci, vlivalo upanje na lepše čase. Zato si v šali drznem reči, da sem botroval pri 'spočetju' samostojne Slovenije, kakor sem na poseben način čutil trpljenje ob njenem 'rojstvu' v zadnjem tednu junija 1991.

Vesel ob praznovanju bratov dominikancev v Muenchnu na Bavarskem sem se vrnil Žabnice pod Svetimi Višarjami in se par dni pozneje napotil k zobozdravniku v Novo Gorico. Od tu sem nameraval med brati v tem kraju in v Strunjanu preživeti dneve posvetitve naših bratov novomašnikov. Na poti na slovensko obalo sem začudeno gledal, kaj naj bi pomenili težki kamioni, naloženi s kamni in polno mož pred Sežano. Naprej ni bilo mogoče. Preko Krasa sem se odpeljal na cesto Ljubljana - Koper, a pred Divačo sem doživel isto, kot malo prej pri Sežani. Kam sedaj? Spremenil sem načrte in se odpeljal proti Ljubljani; hvala Bogu, da sem spet 'popravil smer', saj ne bi mogel mimo Vrhnike nadaljevati poti, zato sem odpeljal v Logatcu proti Rovtam za Žiri. Pri sorodnikih v Žibršah je bilo vse zaskrbljeno. Vse je gledalo televizijo in slonelo zaskrbljeno ob

radijskih sprejemnikih... Tam sem šele zvedel, kaj se dogaja in da bomo morali rojstni dan Slovenije doživljati ob prelivanju krvi. Kot zamejski pastoralni delavec sem bil v domovini, doma pri bratu, prisilno zadržan in se počutil kot v zaporu. Radio je poročal o možnostih prehoda v Italijo ali Avstrijo zdaj tu, zdaj tam... Nisi mogel vedeti, kje bo meja odprta, ker je ob njej na mnogih krajih ropotalo orožje, posebej na goriškem, kamor sem vseeno šel v neznano in v negotovost v soboto, 29. junija, da sem bil v nedeljo na novi maši na Kostanjevici - Kapeli pri Novi Gorici. Slavje so ogrožale sirene, ki so napovedovale sredi dopoldneva napad. Hvala Bogu, da se napovedi niso uresničile.

V skrbeh in obložen z drznostjo sem šel na novomašno nedeljo popoldne s Kapele v Studeno pri Postojni mimo raznih barikad in potem, - barikad je bilo še več, - nazaj do Solkana in v Italijo, kjer je bila državna meja še bolj zastražena, kot na naši strani. Šele precej daleč proč, na cesti proti Vidmu, sva se s sestro Nežko, ki mi je šla pomagat na Svete Višarje, delno oddahnila, a vedno v strahu, kaj bo pri nas, ker se v takem trpljenju rojeva naša lepa Slovenija. Tako sem bil v Sloveniji blokiran - skoraj zaprt, salezijanec Ivo, ki me je nadomeščal, pa v Italiji in ni mogel v Slovenijo - v Ankaran...

"Pater, veliko smo molili za vas - Abbiamo tanto pregato per Lei", so mnogi rekli in tudi oddaljeni od meje, Italijani, so naročali pri višarski Mariji svete maše za Božji mir in blagoslov Sloveniji.

Doživetja zapisal in podal v Melbournu, na letošnji praznik državnosti p. Filip ofm

Iz Kraljičine dežele - QLD

Iz poročil radia Ognjišča sem opazil pomembno in veselo spremembo v odnosu do Slovencev po svetu, kakor tudi novico, da so letos v Sloveniji lepo in dostojno praznovali 60. letnico slovenskih begunccev, kjer so bili prisotni najvišji državni in cerkveni dostojanstveniki.

Nadškof Uran je rekel, da čuti globoko povezanost z vsemi rojaki doma in po svetu, za katere je bil do nedavno posebej odgovoren in jih bo tudi v prihodnje nosil v srcu in v molitvah zanje, saj so mu s svojo trdoživostjo dali toliko poguma, da je to lahko stalna vzpodbuda tudi za Slovence v domovini. V nagovoru

pa je posebno pozornost namenil izseljencem, zlasti beguncem, ki so ob koncu vojne bežali pred komunizmom. Med drugim je dejal: "Spominjamo se namreč dogodkov sredi leta 1945, ki so življenjsko zaznamovali tudi mnoge od vas. To ni bil samo konec 2. svetovne vojne, ampak tudi čas najhujšega eksodusa slovenskega prebivalstva, ki je bežalo pred rdečo zverjo komunizma. Po zgledu in pod vplivom velikih sovjetskih bratov, je bila nesreča okupacije naše dežele, zlorabljen za izpeljavo revolucije in prevzema oblasti. Zgodovinski podatki vedno jasneje kažejo zaporedje dogodkov. Zasedba domovine je bila priložnost za učinkovito "čiščenje" vsega, kar bi nasprotovalo kasnejšim revolucionarnim ciljem. Prvi partizanski strel ni bil sprožen proti okupatorju, ampak proti Slovencu. Tudi v nadaljevanju je bilo vedno več civilnih žrtev, uglednih in vplivnih mož in žena, ki so ponoči izginjali in za mnoge še danes ne vemo, kje so pokopani. Najhujša tragedija pa se je zgodila po končani vojni, ko so tisoči naših mož in fantov, brez sodbe ali dokaza krivde, bilo zverinsko umorjenih in počivajo v brezštevilih breznicah in jamah širom slovenske zemlje. Bog je poskrbel, da so kljub strogo varovanemu molku ostale nekatere priče, ki so posredovale resnico v svet. Velik del naših rojakov pa je moral v tujino, da so si rešili golo življenje. Izgubili so vse. Nihče pa jim ni mogel vzeti vere in medsebojne

Mariah Cuderman v slovenski narodni noši.

solidarnosti, ki jim je pomagala, da so našli nov dom in se tudi v tujem svetu postavili na noge. Vseskozi pa so nosili v sebi hrepenenje po slovenski zemlji, iz katere so bili tako kruto iztrgani".

Sicer bo prav gotovo kdo drug, ki je bil prisoten na prireditvah, kaj več poročal o teh pomembnih dogodkih, da bomo tudi avstralski Slovenci boljše obveščeni. Tukaj v Brisbanu je društvo Planinka v nedeljo, 26. junija, priredilo posebno nedeljsko zabavo s plesom ter se tako spomnili 14. obletnice samostojne Slovenije. Igral nam je harmonikaš Jorgen in pela nam je Vanda.

Jorgen in Vanda sta že dobro poznana v naši skupnosti, saj s svojimi melodijami in pesmimi lepo poživita prireditve na društvenem hribčku. Letos se jima je za proslavitev samostojne Slovenije pridružila še 12 letna pevka Mariah Cuderman v slovenski narodni noši..

Lep pozdrav, Mirko Cuderman, QLD

Jorgen in Vanda sta že dobro poznana v naši skupnosti, saj s svojimi melodijami in pesmimi lepo poživita prireditve na društvenem hribčku.

ANDREJ ŠPILAR ml. je končal osnovno šolo v Mt. Izi. Skupaj s starši Andrejem in mamo Cito, doma s Filipinov, so se preselili v Brisbane. Obiskoval je Ipswich Grammar School. Letos februarja pa je diplomiral iz arhitekture. Čakata ga še dve leti študija. Andrej se je posebno izkazal, ko nam je naredil načrt za kuhinjo. Vsi v klubu smo ponosni nanj. Rad balina in zaigra na harmoniko. Čestitamo mu ob njegovem uspehu.

Marica Podobnik, predsednica kluba Planinka

Ob prebiranju Misli se vedno kaj lepega spomnim.

Tokrat pa bom odgovorila Ljubljanskemu dnevniku na rob. Rada bi vprašala, če je še kdo živ od tistih partizanov ali bolje rečeno Titovcev, ki so bili v Gorici tisti dan, ko so jo morali zapustiti.

Tudi sama sem bila slučajno tisti dan tam. Imamo sorodnika pri Sv. Vidu, ob reki Torre. Šla sem na obisk in na praznovanje farnega patrona, pa so me zadržali in me naslednji dan odpeljali v Gorico na avtobusno postajo. S seboj so mi dali 100 kg koruze, ki naj bi jo avtobus odpeljal v Cerknjo. Zamislite si, koruzo so vzeli, mene pa ne! Rekli so, da je vsa vozila vzela vojska, ker so morali zapustiti mesto. Kakšen cirkus sem imela, ker nisem odnehala! Vendar mi je šofer obljubil, da mi bo pustil vrečo koruze pri prvi hiši v Cerknem. Ko mi je končno uspelo priti v Cerknjo, sem šla v prvo hišo, kot je bilo dogovorjeno. Tam o koruzi niso nič vedeli in so me le sumljivo gledali, čeprav so me poznali. Menda so mislili, da se norčujem. Jaz pa, ne bodi lena, sem jo hitro ubrala v vas, kjer je imela vojska večerno paradu. Med nekaj sto vojaki sem hitro našla tistega, ki sem mu izročila koruzo in mi je obljubil, da jo bo odpeljal v Cerknjo. Vsa razburjena sem ga vprašala, kam je dal mojo koruzo. Pogledal me je in mi dejal, naj mu pokažem hišo, kjer sem jo iskala. Šel je z menoj in ugotovila sva, da je bila koruza pri drugi hiši. Oddahnila sem

ANICA FERFOLJA je uspešno končala Police Academy v državi NSW. Sedaj je zaposlena v Marrickville - Durwich Hill, v predelu Sydneya. Oče Virgil in Ondina Gaspersich čestitava za Tvoj uspeh in sva tudi zelo ponosna, da si dosegla zaželjeni poklic. Voščilom se pridružujejo brat James, mala April, mama Gwen, sestrični Mimi z družino in Suzana Purič ter številni prijatelji.

si, domačini pa so vsi začeli kričati na mene, kaj sem si le dovolila, da sem nadlegovala vojsko med paradu. Jaz pa sem jim mirno odgovorila, da ne morem domov, dokler ne izvem, kje je koruza. Nositi mi je ni bilo treba.

Večkrat se vprašujem, če še kdo živi od tistih mladih fantov. Morda bo kateri od njih prebral to, kar sem napisala. Prepričana sem, da če ne bi bilo Titove vojske, bi bila danes Gorica in Trst slovenska – pa nas

Na obisku v Tully na severu QLD pri Harejivih, kjer je bil na obisku tudi Marijin brat Janko iz Cerknega (prvi z leve ob sestri). Marica Podobnik je v sredini.

Znamke,

Zelo lepe in zanimive znamke so važne nosilke zgodovine slovenskega naroda. *Maura in Ivan Vodopivec*

VAŠI DAROVI: ZA BERNARDOV SKLAD:
\$356:Edi Gobec. \$100:Albin Zarn. \$70:Jožica Paddle Ledinek. \$40:Štefaniya Smole, F. Majc. \$30:Ema Polak, Jože in Olga Dobrovšak, Mario Ukmar, Slava Burlovič. \$25:A.A.Smrdelj. \$20:Marjan Peric, Mira Radič, L.B.Brodnik, Pavla Božič, Frančiška Robida, Zdravko Kristančič, Marija Kosi, Ivan Mervar, Alojz Gombač, Marija Hribar, Jožefa Šabec, Rudi Durchar, Štefaniya Premrl, Alojz Semenič, Anna Gustin, Maria Montebruno, Jelena Prekodravac, Marija Budja, Kristina Radešič, Krista Mautner, Albin Sironich,

Frančiška Dejak, Franc Žele. \$15:Karel in Fanika Knap. \$10:Angela Fatur, Štefan Zdravec, Frank in Gizela Ratej, Ivanka Krempl, Franc in Marija Vravnik, T. Ploy, Ivan Deželak, Suzanna Matoh, Marija Spernjak, Anka Pekolj. \$5:M. Urbas, Olga Hrvatin, Rezka Caharija. **ZA BOLNIŠNICO V NANGOMI:** \$50:Zora Kirm. **ZA LAČNE:** \$100:M.Š. \$30:Marta in Anton Kristan. **ZA MISIJONE:** \$100:M.Š. \$20: Marija Hribar. **ZA patra STANKA ROZMANA:** \$500:Molitvena skupina v Canberri.

Hvala! Ostali darovalci boste objavljeni prihodnjič.

Še živih 60 let

piše Cilka Žagar

**Tudi oni so ljubili,
tudi oni so verjeli,
tudi oni podarili so življenje.
Prišel bo dan,
prišel bo dan - na Vetrinje vsi molit
Prišel bo dan - ves svet bo v molk zavit
Bo v boru zbranim bratu brat vsak tih predan
Prišel bo dan, v škrlat bo vsak obdan,
ujetnik spet bo svobodnjak
Okoli spet jasno bo – vodnjak.**

Peter Košak

V življenju so trenutki, ki pretresejo in čas, ko se vračamo v te pretresljive trenutke, da bi razumeli sebe in sopotnike.

Vse življenje je odvisno od sonca, zraka, vode in zemlje. Vse te stvari je Bog dal za življenje vseh. Že zgodnji kristjani pa so rekli: »Če sonce ne bi bilo obešeno tako visoko, bi si ga kdo že davno prilastil.« Komunistem je družbeni red, osnovan na ideji skupnega lastništva, premoženja v družbi, ki živi skupaj in ima isti cilj. Že prvi kristjani so skušali živeti v komunizmu, dokler ni želja po privatni lastnini zmagala. Želja po privatni lastnini je tako stara kot življenje samo. Smo se kaj naučili?

Ob 60-letnici konca druge svetovne vojne

Cilka Žagar

Lightning Ridge, Avstralija

Vse življenje sem skušala razumeti razdor (shizmo) med tako imenovanimi slovenskimi komunisti in protikomunisti. Doma o tem nismo upali govoriti, vendar smo ta razdor čutili. V izseljenstvu smo o tem vsi govorili in bili označeni za eno ali drugo. Tudi sama sem bila označena zdaj za eno, zdaj za drugo. Kaj je bistvo enega ali drugega? Zakaj je eden dober in drug slab? Od kod izvira medsebojno sovraštvo? Kje je razlog razdora?

Nekateri dobri ljudje, ki sem jih spoznala, so hvalili komunizem, drugi dobri ljudje so ga obsojali.

Rojena sem bila na začetku druge svetovne vojne. Odraščala sem v družini, iz katere je bil eden od bratov komunist, dva brata pa sta bila ubita, ker nista bila komunisti. Kljub vojni sem imela čudovito otroštvo. Oče je otrokom delal igračke in piščalke. Zvečer nam

je pripovedoval pravljice. Vzel me je seboj v gozd, gledat, kako se ptički ženijo. Poslušala sva ptičjo svatbo in gledala, kako si ptice pletejo gnezda. Včasih me je vzel seboj zvečer, čakati jazbeca, ki je prihajal v našo koruzo. Sedela sva na štoru sredi noči, ko mi je odkrival skrivnosti zvezd in vseмирja. Mama je rada pela z otroci, ko nam je šivala obleke. Včasih sem česala njene dolge lase, ona pa mi je pripovedovala o življenju svetnikov.

Bila sem pet let stara, ko je bil ukraden naš Jezus. Spominjam se groze v maminih očeh. Kasneje so ljudje šepetali, da je čez noč Jezus bil snet z vseh križev v Sloveniji. Vsi smo nemo strmeli v prazen križ. Samo lonček z mojimi zvončki in trobenticami je ostal prevrnjen, kjer so prej bile Jezusove noge. Mama je molila k Mariji za tiste, ki ne vedo, kaj delajo. Pri večernem rožnem vencu smo vedno molili k Mariji, da nas varuje kuge, lakote in vojske. Peli smo tudi: Marija pomagaj nam v vojskinem čas... Nisem razumela, zakaj so sneli Marijinega sina s križa.

Spomladi leta 1945 sem bila šest let stara in smo se otroci kopali v Krki. Mimo nas so priplavala razprostrta trupla, kot bi bila križana. Hitro smo se umaknili iz vode, dokler ta trupla niso odplavala naprej po Krki, proti Savi in mogoče Donavi in naprej v morje. Zakaj ni nihče ustavil teh mrtvih teles in jih pokopal?

Po koncu vojne se je pri nas vse spremenilo. Ni bilo več pravljič, ne petja in celo ptičje svatbe so zvenele žalostno. Mama se je oblekla v črmino. Vse ženske okrog mene so bile v črnem. Ob nedeljah se je črnina razprostrla po dolini in so črne rute hodile v procesiji k maši, kot sami črni dežniki v dežju. Mamine oči so bile rdeče obrobljene. Nisem si je upala vprašati, zakaj joka. V hiši smo samo še šepetali. Bilo nas je še vedno šest otrok, vendar smo utihnili v neki sluteni žalosti. Zdelo se je, kot da so ljudje izgubili glasove.

Oče je delal na polju, doma pa se je v glavnem zadrževal v hlevu. Niti opazil me ni več. Spominjam se, da ga je nekoč mama bežno pobožala po laseh, toda takoj je odrinil njeno roko.

V šolo sem začela hoditi leta 1946. Učili smo se pod drevesom, ker je nekdo med vojno zažgal šolo. Vsak dan smo nosili seboj doma narejen stolček, kot morajo otroci danes nositi s seboj torbico s svinčniki. Učili smo se, kako lepo je v naši domovini biti mlad;

kako srečni smo, da so partizanski heroji zmagali v narodno-osvobodilni vojni in v revoluciji. Njim moramo biti hvaležni, da smo postali vsi enaki, da imamo pravico mišljenja in da je vsako delo postalo častno. Naša naloga je bila graditi komunizem po vzoru Rusije in našega velikega učitelja Stalina. Po zidovih javnih zgradb smo pisali parole: TITO – STALIN, SMRT FAŠIZMU, SVOBODO NARODU. SMRT NARODNIM IZDAJALCEM.

Pouk se je začel z dnevno molitvijo: Za domovino, s Titom, naprej. Tito je postal naš ideal in naučili smo se ga častiti, kot smo prej doma častili Jezusa. Razmišljala sem, če je Tito tak kot Jezus.

Prej sem hotela postati svetnica, da bi se prikupila mami in Jezusu, zdaj pa sem se skušala prikupiti naši prisrčni mladi učiteljici. Zdaj je ona pela z nami, kot je prej pela naša mama. Moja vesela učiteljica je nosila rdečo rutko za vratom; medtem ko je moja mama zravnila rožnate rute v predal in ostala v črnini.

Pri sedmih letih nisem imela pojma, kdo so Nemci, kdo Rusi in kdo so domači izdajalci. Učiteljica nas je nekoč vprašala, kdo so domači izdajalci, in neki deček je rekel, da je bil izdajalec njegov brat. Nekje znotraj me je stresel strah, da sta bila tudi moja brata izdajalca. Vedela sem, da je nekaj zelo narobe z menoj; nisem vedela, ali je prav, da imam rada svoje starše ali svojo učiteljico, Tita ali Jezusa.

Ponosno sem prinesla domov prvo berilo in začela brati. Oče je iz čitanke iztrgal prvo stran, kjer je bila Titova slika. Čutila sem, da je z mojim očetom nekaj zelo narobe. Moja ljubka učiteljica je vprašala, kaj se je zgodilo z mojo čitanko, da ji manjka prvi list. Odpeljala me je k ravnateljici. Rekla sem, da mi je čitanko počekala moja mlajša sestra, zato sem morala list iztrgati. Potem sta nekaj šepetali in me gledali. Ne vem, zakaj sem lagala.

Komaj se spominjam mojih treh najstniških bratov. Najmlajši izmed njih je po koncu vojne ostal v Rusiji in šepetalo se je, da je komunist in da sta bila druga dva ubita, ker sta bila izdajalca. Začela sem se sramovati bratov, ki sta bila po vojni ubita, ponosna pa sem postala na brata, ki se je zmagoslavno vrnil iz Rusije. Postalo me je sram, ker so bili moji starši kmetje in so ob nedeljah hodili v cerkev. Bilo je sramotno, ker se niso veselili komunistične zmage. Bilo je sramotno, ker sta mama in oče jokala za sinovi-izdajalci.

Toliko sramu! Toliko strahu, da se bo zgodilo nekaj usodno neizrekljivega zato, ker naša družina ni marala Tita, ki je bil naš veliki učitelj in oče naroda.

Nekega dne sem mamó našla, ko je na podstrešju brala oguljeno črno knjigo. Ko me je zagledala, je knjigo hitro skrila pod krilo in se preplašena stresla. Pozneje sem iskala to knjigo in jo našla pod zabojem z žitom v kašči. V njej so bile fotografije umorjenih mladih fantov. Porinila sem knjigo nazaj pod zaboj. Ko sem se kasneje vrnila, da bi jo še enkrat pogledala, je knjiga izginila.

Ko sem bila stara devet let, je z naših zidov zginil Stalin. Večina naših parol je sčasoma zbledela ali so bile prebarvane. V tistem času je prišel možki v črni obleki in dva možka v delovnih oblekah. Mož v črnem je rekel, da bodo zarubili pujske. Mama je protestirala, češ, da jih je hotela prodati, da bi otrokom kupila čevlje. Mož v črnem je namignil možem v delovnih oblekah naj naložijo pujske na voz. Mama se je postavila med pujske in može in stala tam kot gora. Mož v črnem ji je rekel, naj se umakne, preden jo bo aretiral, ker drži z Rusi. Mama je jecljala, da ona ni bila za Ruse, ko je on bil z Rusi, pa ni nič pomagalo. Mož v črnem jo je odrinil vstran in jaz sem se prestrašena oprijela njenega krila. Drži jezik za zobmi, je zarenčal možki in njegov glas mi je segel do kosti.

Vsak dan smo se v šoli učili o narodnih herojih in o sadovih revolucije. Ne vem, zakaj in kako sem prišla do prepričanja, da ne smem nikoli omeniti svojih ubitih bratov. Začela sem verjeti, da je treba nekatere stvari pozabiti. Podzavestno sem skušala razumeti, kaj strašnega sta zagrešila moja brata, da sta si PO VOJNI zaslužila smrt v Rogu. Nisem razumela, s čim sem si jaz zaslužila sramoto. Česa me je bilo strah? Zakaj so ljudje utihnili. Zakaj se je povsod šepetalo? Zakaj ni nihče povedal česa se bojimo? Poskušala sem razumeti, kako se je lahko brat boril proti bratu. Kdo jih je prepričal ali prisilil da se borijo. Pri svojih šestdesetih sem se prvič o teh stvareh pogovarjala s svojim tako imenovanim komunističnim bratom, ki se je štirinajstletni v avgustu leta 1944 pridružil prijateljem, ki so se hoteli boriti proti okupatorju. Morda sem hotela najti krivdo in krivca. Čigava je bila krivda? So bili krivi njegovi prijatelji, njegovi starejši bratje, učitelji, starši? Je bila to sploh krivda? So bile takrat sploh prave in napačne odločitve? Se je odločal sam? Je bil pri štirinajstih letih vodja ali je le sledil drugim?

Moj brat je po vojni postal uspešen človek in vsi smo bili ponosni nanj. Zame je bil neka daljna bleščeča zvezda in želela sem se mu približati. Hotela sem vedeti, če je našel, kar je iskal v življenju? Je bil srečen? Je bil

zadovoljen s svojim poslanstvom? Začela sva si dopisovati in med drugim mi je pisal: »Judje imajo dan očiščenja, ko si odprejo vrata, skozi katera gre lahko samo tisti, ki pogleda globoko vase in obžaluje svoje grehe. Tudi jaz bom skušal pogledati sebe v nepristranski luči. Bil sem živahen, nemiren deček, staršem v precejšnji skrb. Starši in učitelji so me pripravili na katoliški način življenja, po katerem grešiš, se spoveš in spet grešiš. Že kot otrok sem se bal, kaj bo, če se ne bom na koncu imel priliko spovedati. Bal sem se, da bom šel na pot brez očiščenja. Prepričali so nas, da imamo samo tri izbire na kraju poti: nebesa, vice ali pekel. Čudno, da bog nima boljše evidence, po kateri bi sodil, kdo kam gre. Bil sem četrti otrok v siromašni kmečki družini. Starši so se borili za preživetje. Enkrat na leto se je prodalo leglo prašičkov in to je bil ves naš kapital. Bilo je devet otrok, vsi smo hodili v šolo in v cerkev - torej je bilo nujno otroke nahraniti in preskrbeti obleko in čevlje. Še danes se

čudim, kako so to zmogli. Česa se spominjam? Sobota je bila posvečena pripravi na nedeljo, to se pravi ribanju poda in pometanja dvorišča. V nedeljsko jutro so se že sredi neoskrunjene noči začele priprave za v cerkev. Skupno umivanje v lavorju skupna brisača, skupni glavnik. Še dobro, da krtačenje zob še ni bilo uvedeno, ker bi se sicer morali zvrstiti še pri družinski ščetki. Ko je mama pregledala, če smo vsi dostojni, smo se zvrstili na cesto. Starejši so prižgali lesene baklje, da so svetili na blatno pot ali snežno gaz. Luči prihajajočih iz gorjanskih vasi so se lesketale na pot v cerkev kot kresnice. Dokler sem bil otrok, sem moral s starši k prvi masi in sem bil pod stalno kontrolo. Kot napol odraščen sem lahko včasih šel k deseti masi in to je predstavljalo veliko izboljšanje. Mama je sicer vestno ohranila kontrolo nad mojo dušo s tem, da sem ji moral povedati vsebino pridige, da je videla, kako pozorno sem poslušal. Do enajstega leta je pri nas šlo nekako mirno in gladko,

a z začetkom vojne so se začele prave burje. Bil sem enajst let star in pripravljen na razburljive avanture. Ni mi bilo več dovolj družinsko življenje. Vedno sem bil prepričan, da so imeli drugi otroci veliko več svobode kot jaz. Postal sem neubogljiv, domov sem prihajal pozno in zato me je oče redno kaznoval s palico. Pri enajstih sem pobegnil k Italijanom, a na mamine prošnje so me poslali domov k župniku, ki je zapisal v svoj dnevnik, da sem bil tako lep kot mali Jezušček. Mama je rekla, da je to menda zato, ker sem sin Jožefa in Marije.

V življenju vsakdo z lahkoto najde razlago in opravičilo za svoja dejanja, ko se je prebijal skozi težke dni življenja; le redko pa to oporo ponudimo svojim sopotnikom. Naša vas je bila na meji nemškega in italijanskega okupiranega ozemlja, mi pa smo takrat živeli pod Italijo. Koncem 1943-tega leta so domobranci na silo vzeli mojega 18-letnega brata. Partizani so prišli po mojega 16-letnega brata, vendar je imel

takrat pljučnico, zato so ga pustili. Ko so ga pozneje vzeli domobranci, mene že ni bilo več doma. Živo se spominjam žalosti, ko so Nemci odvažali ljudi v koncentracijska taborišča. Star sem bil 13 let. Ljudje so glasno jokali, ko so zbirali svoje skromno premoženje v cule in zapuščali svoje domove. Mlad in poln idealizma sem se hotel upreti sovražniku. Preprosto se nisem mogel pridružiti tistim, ki so sodelovali s krutim okupatorjem.

Kljub temu, da so domobranci vzeli mojega najstarejšega brata, so bili moji starši naklonjeni domobrancem. V šoli sem sedel poleg fanta, katerega starši so bili znani komunistični aktivisti. Bila sva prijatelja in na moj 14. rojstni dan, 8. 8. 1944, sem odšel od doma in se pridružil partizanom. Delno sem hotel pobegniti iz očetove stroge kontrole, delno sem iskal doživetij s prijatelji. Bil sem presenečen, da so me partizani resno vzeli in upoštevali mojo željo, da se pridružim primorski enoti blizu Ilirske Bistrice.

Spominjam se, da nam takrat nihče ni vsiljeval nobene ideologije; cela naša enota se je udeležila tudi polnočnice za Božič leta 1944.

V januarju 1945 so mi predpostavljeni ponudili, da bi skupaj z 62 drugimi mladimi slovenskimi partizani odšel na vojaško akademijo v Rusijo. Po zasneženih poteh smo gazili do Zagreba in v marcu leta 1945 nas je letalo odpeljalo v Beograd, od tam pa so nas v aprilu 1945 odpeljali v Kijev, kjer smo 9. maja praznovali zmago in konec vojne. V Rusiji sem se učil, kar so Rusi želeli. V glavnem so nas seznanjali s političnimi vedami, z balistiko, oborožitvijo, topografijo, strategijo, ipd. Iz tistega časa se spominjam lakote, osamljenosti in domotožja. To je bil žalostni del mojega življenja. Vedno sem bil lačen. Rad pa sem plaval v Dnjepru, jahal konja po deželi in plesal ob koncih tedna. Dekleta so nam nudila vsaj malo nežnosti in domačnosti, ki smo jo mladi fantje, daleč od doma, tako potrebovali. V oktobru 1947 sem se vrnil iz Rusije na počitnice. Pri 17. letih sem se v družini počutil kot tujec. Vsak človek je res otok zase.

Na poti nazaj v Rusijo sem se ustavil pri teti v Zagrebu, kjer sem ponovno srečal deklico, ki sem jo poznal iz zgodnje mladosti. Odločil sem se, da se ne vrnem več v Rusijo. Po zakonu smo tisti, rojeni po 1928-tem letu, lahko izstopili iz vojske. Ta deklica je kmalu postala moja življenska spremljevalka.

Doma nisem vzdržal dolgo. Vrata do mojega očeta so ostala za vedno zaprta. Vsak po svoje sva tiho prestajala svojo bolečino. Potreboval sem ljubezen in razumevanje družine, toda moja družina je žalovala za mojima mrtvima bratoma. Nikoli se nismo pogovarjali o tem in ta tišina nas je ubijala. Mama je veliko jokala. Do mene je bila ljubeča in razumevajoča, oče pa je bil zagrenjen do konca. V takih razmerah sem odšel od doma. Že od mladega sem skušal v življenju doseči nekaj več. Vesele dni praznujemo s prijatelji, a v žalosti ostanemo sami.

Začel sem delati, ob delu pa študirati. Moja poklicna prizadevanja so bila uspešna, srečo pa sem našel v svoji družini. Zadovoljni smo s tem, kar smo si ustvarili, in kjer živimo. Ko danes opazujem svetovne dogodke, vse bolj ugotavljam, da se nismo ničesar naučili. Mladi fantje še vedno ubijajo za prepričanja svojih predpostavljenih. Vsi si želijo, da bi bil bog na njihovi strani...«, piše moj brat.

Ponosna sem na svojega brata; dober moški je, ugleden državljani, razgledan človek in prijetna osebnost. Nikoli ne bom vedela, kakšna bi bila moja starejša brata, če ne

bi bila ubita v Rogu. Moji starši so ju vsekakor smatrali za izvrstna in dragocena sinova.

Toliko dobrega je v slabih ljudeh in toliko slabega v dobrih, da potem, ko nekoga spoznaš, preprosto ne moreš presojudati, ali je nekdo dober ali slab. Ali je sploh kaj absolutno dobrega ali slabega? Zakaj še vedno čutimo posledice tega, kar se je zgodilo pred šestdesetimi leti? Kaj je ta ideja, za katero nekateri umirajo, drugi pa jo hočejo uničiti? Sta sovraštvo in ljubezen naperjena na idejo, ali na ljudi, ki idejo zastopajo? Je to razredna ločitev ali osebna odločitev? Človekovo prepričanje je pridobljena stvar in se neprestano spreminja skozi proces socializacije. Ne da bi se tega zavedali, sprejemamo prepričanja svojih staršev, Cerkev, učiteljev, prijateljev in okolja.

Ne da bi se tega zavedali, sprejemamo prepričanja svojih staršev, Cerkev, učiteljev, prijateljev in okolja. Ta prepričanja sprejememo kot svoja, čeprav so jih okoliščine vsadile v nas. Čigava so res ta prepričanja?

V času šolanja smo brali na tisoče zgodb o narodnih herojih in narodnih izdajalcih. Narodni izdajalci so bili po vojni pobiti, zato nikdar niso imeli priliko povedati svoje resnice. Tistih par nekomunistov, ki so pobegnili, bi jo zdaj radi povedali.

Prihodnost vsi gledamo z osebne perspektive, toda vsi hodimo skozi življenje v čevljih, ki so jih za nas izdelali drugi. Z nobenim drugim narodom ne moremo primerjati slovenske zgodovine. Slovenci smo tako majhna pika na zemljevidu sveta, da ljudje komaj vedo, da obstajamo, kaj šele, da bi se ozirali na naše potrebe in želje. Številni Slovenci niso bili zadovoljni, da se je Slovenija po razpadu Avstroogrske povezala s Srbi in Hrvati. Mnogi so se čutili bolj ogrožani od juga kot od severa. Na splošno se jim je zdel nemški sistem bolj napreden in sprejemljiv kot srbsko-hrvaški. Mnogi so videli v nemškem sistemu več možnosti za bodočnost; govorili so o dobrih starih časih pod Francem Jožefom in Marijo Terezijo. Slovenci so že pred vojno pogosto iskali delo v Nemčiji, ker so tam dobro zaslužili. Navdušeni so bili nad urejenim življenjem v Nemčiji in nad pridnostjo Nemcev. Slovenci so si delili zgodovino, vero in način življenja z Avstriji.

Po prvi svetovni vojni so ljudje pripovedovali grozljive zgodbe o ruski revoluciji. Slišati je bilo o množičnih pobojih in nasilju, ki so ga izvajali brezbožni komunisti. Po vsem tem ni čudno, da so se mnogi Slovenci ozirali proti zahodu za pomoč in zaščito pred krvavo revolucijo.

Nadaljevanje v prihodnji številki Misli.

Svoje mladiče krmi z njimi. Gnezdi pa nekako v sredi skale. Prosili so Škantarjevega Tomaža, da bi jo ustrelil, pa je še dober teden ne more. So premalo svetle noči. "Do prve lune utegne sova pokončati vse nosilke sreče in vas lahko pogori," je zamodroval Matija. Sošolca sta se dogovorila, da popoldne po nauku sovi vrneta njeno hudobijo in ji izpraznita gnezdo. Peter se je spomnil mamine prepovedi. Besede ni maral snesti. Zaskrbelo ga je. Matija mu je pa moral obljubiti in celo roko dati, da ne prej ne kasneje nikomur ne pove, da se ne razve. Domenila sta se še, da bo Peter plezal, Matija bo pa spodaj pazil in ga od daleč vodil v pravo smer.

V svetli kroni zelene bukve je pozvonjkljala sinica: "Cincincin, cincincin, cincincin, cin." Peter se je spomnil, v kakšne stiske je zašel tisto popoldne. Nikoli več ne v take. Pa je prehodil in preplezal gora, kakor nihče drugi ne izmed njegovih vrstnikov. Ni dosti manjkalo, da mu ni takrat z navčkom zazvonilo: "Cin, cin, cin."

Peter je z gručča zavil v izpran žleb. Hitro se je dvigal. Oprijemi so bili trdi. Nekatere je moral odbrskati izpod zaostalega kamenja, ki je votlo zgrmelo po žlebu navzdol, dokler se ni umirilo spodaj v dnu.

Petru se je zazdelo, da je priplezal že dovolj visoko. Za trdno pa ni vedel. Iz globoko izdolbenega žleba ni mogel pogledati ne na levo ne na desno. Obrnil se je okrog. Matija mu je kazal z roko, naj zavije na levo, proti sredi. Peter bi bil rad sledil tovariševemu navodilu, pa kaj, ko ni bilo nikjer izhoda iz žleba. Pričel je plezati še više.

Matija je mislil, da ga plezalec ni prav razumel. Naredil je z dlanmi trobilo in zakričal: "Ne več navzgor! Na leeevo, na leeevo!"

Peter se je vznejevoljil: "Le počemu se dere? Pa še roko je dal, da bo molčal. Razvedelo se bo. Mar naj bi bil šel kar moji mami pravit." Ni mu kazalo drugega, kakor da je še sam zavpil: "Tiho bodi! Saj vem."

Matija ni mogel razumeti, zakaj Peter sili še više.

Na vse grlo ga je začel svariti. Preden mu je Peter dopovedal, naj molči, sta sklicala kar vse otroke iz vasi in tudi dokaj odraslih. Nasvet za nasvetom so kričali v skalo. Arh je pa svojega fanta Matija stresel za ušesa in ga spodil domov.

Peter ni odgovarjal. Mislil si je: "Lahko ste modri spodaj na varnem. Ko bi pa v steni viseli kakor jaz, bi drugače govorili."

Od napora so se mu pričele tresti noge. Ves upehan se je dvignil na skalo, za ozko klop široko. Sédel je, da bi se bolj odpočil. Oprijemi nad njim so bili redki in še tisti so se mu zdeli nezanesljivi. Žal mu je postalo, da ni ubogal mame. Previdno se je spet lotil plezanja. Za vatel visoko od police, na kateri je sedel, je bila ena sama stopnja in še tista se je majala. Vedel je, ko je stopil nanjo, da mora hitro dobiti zgoraj oprijem. Na prste se je dvignil, da ga je dosegel. Pa preden je preizkusil, koliko bo vzdržal, mu je že zmanjkalo tal pod nogami. Obvisel je na eni sami roki. Prsti so se razklenili. Zdrknil je navzdol. Samo za las je manjkalo, da ni omahnil čez rob, na katerem je prej počival. Ujel se je z životom; slonel je na trebuhu, se z rokami krčevito držal, noge pa so mu visele čez rob. Z največjim naporom jih je pritegnil k sebi na polico.

Na licu je začutil kri. Hlače so bile strgane in koleno ga je skelelo. Tresel se je kakor šiba na vodi in črno mu je migotalo pred očmi. Ni ga več veselilo stikovati za sovami. Skrbelo ga je samo še, kako se reši iz stene. Hotel je že poklicati na pomoč, pa je opazil skoraj tik poleg sebe nekaj dobrih oprijemov, ki so vodili proti uskovniški strani.

Peter si je sezul čevlje, si jih obesil za pas in dokaj prej, kakor je mislil, priplezal na dobro razčlenjen greben. Nekako dva sežnja više je pa naletel na gamsovo stezo. Sprevidel je, da bo igranje lahko prišel iz stene. Strah ga je minul. Namesto na desno, kakor je bil sklenil, je zavil na levo, nazaj proti sredi stene. Hodil je kakor po ravnem. Gnezdo so mu izdale bele lise blata,

s katerim je bila obrizgana skala. V ozki razpoki je čemela stara sova. Našopirila je perje in zapihala. Peter je nehote zamahnil z roko proti njej: "Ššt!" Sova se je prestrašila in odletela.

V gnezdru so čepeli štirje na pol odrasli mladiči. Peter jih je stlačil v majhno vrečo, ki jo je bil v žepu prinesel s sabo. Svojega plena je bil tako vesel, da je pozabil na praske in strgane hlače. Spustil se je nazaj na stezo, dvignil vrečo visoko nad glavo in jo pokazal spodaj stoječim: "Jih že imam. Juhuhu!"

Ob robu gruča se je pet obul. Kar speljal se je navzdol. Otroci so mu prihiteli naproti. Vsi so hoteli videti sove in vsak bi bil rad imel svojo. Škantarjev Tomaž mu je pa dal za vse štiri groš. Peter bi bil vsaj eno rad obdržal zase. Pa si je ni upal nesti domov. Se je bal mame. In pa – s čim naj bi jo krmil?

"Kje si se potepal?" ga je osorno sprejela mama, ki je bila že vse zvedela. S prstom mu je pokazala na koleno: "In pa hlače poglej. Kdo te bo pa oblačil." Preden je Peter utegnil odgovoriti, je že šiba pela. Molče je prenesel vse udarce. Groš pa je položil na mizo, še preden ga je mama nehala oštevati, in je kar tako mimogrede povedal: "Za hlače."

Precej daleč je v jutranjem soncu blestela Studorska skala. Pokojno mamu je pa čutil Peter tik poleg sebe. Takrat se mu je kaj za malo zdelo, da mu ni pustila povedati, kako in kaj. Danes je pa vedel, da je mamu bolj bolelo kakor njega. Zvedel je kasneje, da je mamu pravzaprav razdražila Žvanovka. Prisekljivo jo je vprašala, če že ve, da mislijo v litanije vseh svetnikov vstaviti tudi prošnjo: "Sinčkov edinčkov; reši nas, o Gospod." Saj rajna mama ga res nikoli ni razvajala. Bala se je pa zanj.

Kaj bi se ne, ko ni imela nikogar drugega na svetu kakor samo njega.

Sonce je pričelo greti Petra v hrbet. Odpočil se je že in mudilo se mu je tudi. Kar stekel je z Razglednika nazaj na pot. Na Koprivniku so zvonovi vabili k maši.

Na Ravnih njivah je opazil, da gorsko polje skoraj štirinajst dni zaostaja za dolinskim. Na senožetih za Gorjušami so se komaj dobro razcvele kukavice, spodaj so bile pa trave že vse pisane.

Za Jamo ni ne srečal ne čutil nikjer žive duše. Celó živali ne. Zazdelo se mu je le, da sliši zvonce iz kranjske doline, pa ni utegnil prisluhnuti.

Trije, štirje drobni ptiči so se preleteli pod njim. Iz gošče visokih starih smrek pa je hitela velika črna žolna razglašati, da ji na vrhu glave ognjenordeča čopica "tli, tli, tli".

Hitra hoja je Petra zlačnila. Na Kraju je sédel in vzel iz notranje malhe v suknjiču klobaso in krajec rženega kruha. Med jedjo se je zagledal prek Blejskega jezera v gornji konec gorenjske ravnine. Ozimni ječmeni so že rumeneli. Peter je kar čutil, da v rasti in prostranosti polj Bohinj res precej zaostaja celó za mrzlo Gorenjsko.

Peter se je namuznil. Spomnil se je pripovedovanja o bohinjskem fantu, ki je prvič prišel skozi Sotesko šele, ko je moral v Radovljico na nabor. Bil je zraščan kakor gora. Mater je pa strašno skrbelo, če bo potrjen. Seveda je bil. K težkim topovom. Dobro volje se je vrnil domov. Da bi materi prihranil prvo bridkost, se je razkoračil pred njo, na široko razprostrl roke in razposajeno, trdo po bohinjsko povedal: "Maaama! Koliko sem videl sveta in koliko ga je bilo še naprej." Mati, ki ji je šlo že na jok, se je na vsa usta nasmejala.

Drugega Bohinjca je zanesla prva pot prav do Ljubljane. Doma se je pohvalil očetu: "To so se odpirale doline pred mano."

Peter se je hudomušno nasmejal in si popravil brke. Privoščil je Blejcem, ki so oponesli Bohinjcem, da so prvi za kravami, pa so jim Bohinjci odgovorili: "Kadar ste Blejci spredaj."

Vesele volje se je spustil Peter po poti navzdol proti Bohinjski Beli in veliko prej kakor je mislil, prišel za Savo v Radovljico.

Na glavarstvu v graščini se je najprej ustavil pred ženskim kipom na prostornem stopnišču. Skušal je uganiti, katera svetnica naj bi bila. Pogledal je obraz. Prav nič svetniškega ni bilo na njem. Vse drugo prej. Pa tudi glave ni obdajal svetniški soj: "Dokaj preveč denarja so morali imeti včasih graščaki, da so takele ženske postavljali v tron."

K tajniku se je hitro doprašal. Pokazal mu je Venceljevo pismo in županovo potrdilo. "Aha! Nov poklicni lovec," je spregovoril gospod in ga premeril od nog do glave. "Bova koj opravila."

Peter je stal poleg obrabljene mize, tajnik ga je pa izpraševal in pogledoval in ga vsega popisal: postavo, oči, usta in nos, lase in brke in koliko je star. "Ne manjka dosti, da mi še na zobe ne pogleda," se je zdela Petru tajnikova natančnost odveč. Nazadnje se je Peter moral še podpisati in plačati papirje in koleke.

"Tako. Orožni list in lovsko karto že imava. Sedaj pa še prisego." Tajnik je vstal, uravnal na nizki omari razpelo in prižgal sveči. Prišel je nazaj k mizi in se naslonil na njen rob. "Ali ste že kdaj prisegali?"

se nadaljuje

Lifting the Profile of Slovenia in Australia

So many opportunities have come our way in our quest to promote Slovenia since last reporting to the Slovenian community, that I just have to tell you about some of them.

In June, Life Style Channel and 'The Great Outdoors' Producer decided

Channel 7's 'The Great Outdoors' as we all know is based on travel and tourism, so they featured attractions and holiday options in Slovenia.

that Slovenia was an undiscovered and fascinating place to feature from two different angles. Life Style chose to compare the standard of living, design, architecture, shopping, gardens and even rubbish collection, with Australia, Japan, Spain and Denmark; And

Both these film crews were escorted by Florjan Ausser over 2 weeks. Both channels reported, besides having a lot of fun on the job, filming and organisation in Slovenia was extremely successful and would not have been possible without the support of the government media office and the Slovenian Tourist Board.

The first episode on 29th August featuring the castles of Slovenia and weddings in Bled in September (date to be advised). Lifestyle Channel's Home Series will begin in mid-September with 10 episodes, and will continue to feature with 6 more programs in the first few months of 2006. Lifestyle Channel will also be shown in New Zealand.

Further to these two wonderful opportunities, Channel 31 in Melbourne broadcasts every Wednesday on 'One World' at 1pm and features 26 Documentary half hour sessions about Slovenia from making violins, traditional musical groups and crystal glass ware to the history of the humble kozolec.

We are also very active in our program of shopping

Pictures from the top:

1. Lifestyle crew on the streets of Ljubljana
2. wedding interview in Bled
3. Channel 7 crew in Bled with director of LTO Bled Eva Straus
4. drive to wedding ceremony in Bled

centre appearances starting again in September, October and November. I am delighted to report we were seen by some members of the Slovenian community in May at 'Castle Towers' shopping centre and this is what one member of a well known family had to say.

"I'm sure you are very busy, but I just want to let you know how impressed I was at the calibre of the 'Beyond Slovenia' web site - it's fantastic, well thought out and informative. I've also seen the travel brochure and have given a copy to one of our managers here at Fairfax who is considering a trip to Europe next year (his wife is Slovenian)."

"My brother-in-law, Frank told me he'd seen your display at Castle Towers this week - it's great to see your company lifting the profile of Slovenia in this innovative way."

"If I can be of any assistance to you, don't hesitate to call."

"Congratulations on your work!"

Kind regards... Miriam Stanha

We met so many people with Slovenian routes who were overwhelmed by the appearance of Slovenia in their local shopping centre. Many of them stopped to tell us interesting stories about themselves, their parents, grand parents or their last trip home, in some cases, 20 years ago. We hope they walked away after meeting and telling their stories with a rekindled fire in their hearts to see Slovenia just one more time.

In recognition of the Slovenian community we continue to offer exclusive 30 day car hire at the lowest price courtesy of Beyond Slovenia and Alpetour Car Hire. It has been proven by Daniel Guzej from South Australia and Mata Ogrizek from Melbourne that even after searching the internet and calling suppliers personally, our 'cost saver' price cannot be beaten.

So keep your eyes on your TV guides for exact dates and times in your state or give us a call for more information. We'd really like to hear from you.

LOOK AT THIS.....
One Month Car Rental with
Air Conditioning
UNDER \$ 60 Per Day - \$ 1796

Any one of these cars pick-up and drop-off
 Brnik Airport: Opel Astra, VW Polo, Nissan
 Almera, Toyota Corolla, Renault Megan, Citroen
 Xara and Hyundai Nubara
 Valid with Wdi coupon until October 31 2005

BEYOND
Slovenia

Call Tom or Lesley for more information.

1300 55 75 01

Beyond Slovenia Suite 802 109 Pitt Street Sydney NSW 2000

www.beyondslovenia.com

lesley@beyondslovenia.com

ABN: 49 110 143 747 Tlx: 25A540P

Dom počitka matere Romane - slovenski dom za ostarele

***Mother Romana Home
Slovenian Hostel for the Aged
11-15 A' Beckett Street
KEW VIC 3101***

Phone: 03 9853 1054

Fax: 03 9855 0811

E-mail: romanahome@optusnet.com.au

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew. Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege. Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas ogleda Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

e-mail: vca@mzz-dkp.gov.si

www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

Odpravnik poslov: Bojan Bertonec

Tretji sekretar: Andrej G. Rode

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square

CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

GENERALNI KONZULAT RS

NOVA ZELANDIJA

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

DISTINCTION PRINTING PTY. LTD.

Lastnika

Simon Kovačič in James Rizzo

Tiskarna za

brošure, knjige in barvna dela

164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056

Telephone: 03 9387 8488 Fax: 03 9380 2141

MARIO JURČIČ

Builder - Lic. No. 15968

Member Master Builders' Association

ABN 28 589 647 832

**Homes - Extensions - Bathroom renovations
under pinning - Specialising in all concrete
work - Repairing concrete cancer - Concrete
pools & spas - Landscaping and pavers**

QUALITY SERVICE - FREE QUOTES

Za slovenske upokoјence v Sydneyu in okolici 10 % popust

Australian Mallee Art

Velika izbira kvalitetnih avstralskih spominkov

Avtentična Aborigenska umetnost

Ročna dela in darila

Shipping service – Interstate and overseas
Shop 3092, Level 3 Westfield Shoppingtown

Southland CHELTENHAM VIC 3192

Phone: +61 3 9584 4466

Mobile: 0419 037 054

Email: info@malleeart.com

Web: www.malleeart.com

GLAS SLOVENIJE

»THE VOICE OF SLOVENIA«

PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV

Domača stran na internetu:

www.glasslovenije.com.au

GOJAK & MEATS

SMALL GOODS

220 Burwood Road
Burwood NSW 2134
Tel.: (02) 9747 4028

Rojakom v Sydneyu se toplo priporočam.

Anthony Tomažin J.P.LI.C.M.

Royal Guardian

MORTGAGE CORPORATION PTY. LTD.

MORTGAGE ORIGINATORS ~ DIRECT LENDERS

At Royal Guardian we have one aim, to
get you the best loan and enable you to
secure your purchase.

tel.: 02 133 455

4 Railway Parade, Burwood NSW 2134

www.royalguardian.com.au

Slovenem v Melbournu se priporoča
kamnoseško podjetje

LUCIANO VERGA & SONS
ALDO AND JOE MEMORIALS P/L
10 Bancell Street
Campbellfield VIC 3061
Work: tel. 9359 1179
Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!

TOBIN BROTHERS FUNERALS

LEADERS IN SERVICE AND CARE

100% AUSTRALIA OWNED

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

For all enquiries please contact our Call Centre

9500 0900

www.tobinbrothers.com.au

Are your dentures more comfortable in
a glass...? If so, for a free consultation
contact:

STAN KRNEL

dental technician
specialising in dentures and mouthguards

391 Canterbury Road, Vermont
tel. 9873 0888

Bi radi imeli umetno zobovje v kozarcu...?
Če ne, z zaupanjem pokličite za prvo
brezplačno posvetovanje.

STANKO KRNEL

zobni tehnik
specialist za umetno zobovje in zaščitne proteze

Suite 7/14 Market Street, Box Hill
tel. 9898 6293

IZ BARAGOVE KNJIŽNICE

UČIMO SE SLOVENSKO Draga Gelt, Magda Piškotek, Marija Penca -LET'S LEARN SLOVENIAN I, II, III (\$20 - za posamezni del). ZNAŠ SLOVENSKO – DO YOU KNOW SLOVENIAN – Tečaj slovenskega jezika za odrasle – Slovenian language course for adults IN OSNOVNA SLOVNIČNA PRAVILA IN VAJE – Draga Gelt, \$20. SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL - UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA - Milena Gobetz in Breda Lončar, I. del \$20, II. del \$30.

SLOVENIAN LANGUAGE IN AUSTRALIA-25 years of Slovenian language in VIC - Saša Ceferin, \$25.

VENETI – FIRST BUILDERS OF EUROPEAN COMMUNITY – angleški prevod, trde platnice – 534 strani, 150 ilustracij, \$45. SLOVENCİ, KDO SMO – Ivan Tomažič, \$30.

ETRUŠČANI IN VENETI – drugi venetski zbornik – Ivan Tomažič, \$25.

SLOVENSKE KORENINE - Ivan Tomažič \$10-mehke platnice; \$15-trde platnice

ZBORNİK PRVE MEDNARODNE KONFERENCE - Veneti v etnogenezi srednjeevropskega prebivalstva - PROCEEDINGS OF THE FIRST INTERNATIONAL TOPICAL CONFERENCE - \$30.

TRETJI VENETSKI ZBORNİK – V Evropi 2000 – Ivan Tomažič, \$25.

RAZSTAVA VENETI NA SLOVENSKEM – Ptuj 2001, 46 strani, v slovenščini z angleškim prevodom, \$8.

100 RECEPTOV SESTRE NIKOLINE 1.,2.,3.,4.,5.,6. knjiga, \$15.

POTOK TREH IZVIROV – črtice, pesmi in aforizmi – Ivan Lapuh, \$15.

BOŽIČNE PESMI V PROZI - Roberto Innocent, \$30.

PAX ET BONUM – MIR IN DOBRO – Draga Gelt, Veronika Ferfolja, \$30.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE – trde platnice \$45, mehke platnice \$30.

THE SNOWY MOUNTAINS - Ivan Kopal, trde platnice - \$20, mehke platnice - \$10.

PIPA, KLOBUK IN DOBER NOS – Leopold Suhodolčan, \$1.

SLOVENSKE LJUDSKE PRIPOVEDKE – SLOVENE LEGENDS – Dušica Kunaver, \$20.

POTOVANJE SKOZI ČAS - Jožica Marn Gerden, \$20.

TIHI GLAS IZ GLOBOČINE SRCA - Jožica Polak, \$15.

MOLITVENIK ZA BOLNIKE - OSTANI Z NAMI - \$10.

SLOVENSKO ANGLEŠKI in ANGLEŠKO SLOVENSKI SLOVAR, \$90

POBEGLI ROBOT – Vida Pečjak, \$3.

CELOVŠKE, CELJSKE IN GORIŠKE

MOHORJEVE KNJIGE 2005, \$90.

NA USODNEM RAZPOTJU - M. Peršič, \$25.

PREMIKI – Janez Janša, \$35.

KRISTJAN MOLI - molitvenik, \$15.

PRATIKA 2005, \$12.

NOVE ZGOŠČENKE (CD) CENA \$22

MARIBORSKI OKTET - Jubilejni koncert

KOMORNI ZBOR AVE - Eno Dete je rojeno

ANTON MARTIN SLOMŠEK - Drobotinice

SESTRE KLARISE - Marija, Mati moja

FRANC JAVORNIK - Portret prvaka ljubljanske opere

KVINTET SONČEK - Večerni zvon

BRATJE PIRNAT

'IGNITE' - 29. SLOVENSKI MLADINSKI KONCERT, \$25

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

Religious and Cultural Monthly in Slovenian language. Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljen (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Ciril A. Božič, O.F.M., Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | Ureja (Production Editor) in računalniški prelom: Marija Anžič | **Naslov: MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.:** 03 9853 7787 | **Fax:** 03 9853 6176 | E-mail: misli@infoxchange.net.au | Naročnina za leto 2005 je 30 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije letalsko 70 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej | **Poverjeništv**o za MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo | Za objavljene članke odgovarja pisec sam | **Vnašanje in priprava strani (Typing and Lay-out):** MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew Vic 3101 | **Tisk (Printing): Distinction Printing Pty. Ltd.,** 164 Victoria Street, BRUNSWICK VIC 3056 | **Tel.:** 03 9387 8488 | **Fax:** 03 9380 2141. **Misli na internetu:** | Vnos: Draga Gelt | <http://www.glasslovenije.com.au> - Tam kliknite na MISLI.

ISSN 1443-8364

Misli Thoughts - Božje in človeške - Misli Thoughts - Božje in človeške

DONVALE TRAVEL SLOVENIA TRAVEL 1952 - 2005

**THE GREGORICH FAMILY HAS SERVED THE SLOVENIAN
COMMUNITY IN AUSTRALIA FOR 53 YEARS.**

**For all your travel requirements: Hotels; Car Hire or Leasing;
Cruises; Air travel; Group bookings worldwide; Travel Insurance.**

License No. 32218

**Please contact us for dates and economical
rates. Make an early reservation
to avoid disappointment.**

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE

**PRIGLASITE SE ZA ENO SKUPINSKIH
POTOVANJ ZA OBISK SLOVENIJE V LETU 2005**

**Zelo dobre ekonomske prilike
za obisk lepe Slovenije
in vseh strani sveta....**

**Pokličite ali obiščite naš urad za podrobnejša pojasnila,
da Vam lahko pomagamo pravočasno dobiti potni list in potrebne vize!**

**Ne pozabite, da je že od leta
1952 ime GREGORICH dobro
poznano in na uslugo vsem, ki
se odpravljajo na potovanje!
PRIDEMO TUDI NA DOM!**

**ERIC IVAN GREGORICH
Slovenija Travel/Donvale Travel
1042-1044 Doncaster Road
EAST DONCASTER VIC 3109
Telefon: 03 9842 5666
Fax: 03 9842 5943**